

קפה ערבה / גורן אגמון

ממחזותיה של גורן אגמון

מבזק חדשות

מכתב לנועה

חתול רחוב

קיסריה - סוף שבוע

גורן אגמון

קפה ערבה

אור-עם

CAFÉ ARAVA

Goren Agmon

©

All rights reserved

No part of this book may be reproduced in any form
without permission in writing from the Publisher.

כל הזכויות שמורות
פרסום בכל צורה שהיא, שלם או חלקי, מספר זה,
אסור ללא רשות בכתב מההוצאה.

נדפס בישראל
סודר במסדרה של הוצאת "אור-עם"
מהדורה ראשונה
תשס"ו - 2006

www.oram.co.il

06 07 08 09 10 11 - 9 8 7 6 5 4 3 2 1

מק"ט: 39-4915

הדמויות

אבנר - בן 40, בן משק, חוזר ממלחמת יום
הכיפורים נכה

גילי - בת 30, אחות ופיזיותרפיסטית

מרים - בת 60, סבתא של גאיה, אימא של ריקי
(אשתו של אבנר)

נדב - בן 40, מזכיר הקיבוץ, חבר ילדות של
אבנר

גאיה - בת 12-13, בתם של אבנר וריקי

דיאנה - בת 25, מתנדבת מהולנד, מלמדת
מוזיקה בקיבוץ, בת זוגו של נדב

גאיה המבוגרת - בת 27

מערכה ראשונה

תמונה 1

הווה

תחנת דלק – מזנון, שתי משאבות דלק
ישנות.

ברקע מסך ובו נוף של הערבה
גילי וגאיה המבוגרת.

גילי: (בטלפון) נשארנו בלי ביצים, ירקות..
שמן, כלום!!! מה זה הצלחה, אוטובוס אחד
עם חיילים חיסל את כל המזנון, חכה רגע,
אני אבדוק מה בדיוק חסר...

(יוצאת מהבמה. גאיה המבוגרת נכנסת
צולעת, עוצרת בשביל ומביטה אל התחנה)

גאיה: יש כאן מישהו?

(אין תשובה)

גאיה: (מרימה את הקול) **יש כאן מישהו?**

גילי: (גילי חוזרת, עדיין מדברת בטלפון) **כן... אפשר לעזור לך? (גאיה מתעלפת) (לטלפון) אני כבר חוזרת אליך!**

(רצה אליה) **מה קרה לך? ... אל תזוזי... את בסדר?...**

גאיה: (מתעשתת לאט ומנסה להתיישב) **לא יודעת...**

גילי: **חכי רגע, אני מביאה מים.**

(גאיה מצליחה להתיישב, גילי חוזרת ובידה בקבוק מים, גאיה שותה במהירות)

גילי: **התייבשת...**

גאיה: **לא יודעת בדיוק... נסעתי איזה ארבע שעות, פתאום הלך המזגן, אחר כך הרדיו השתתק, פתאום יצא עשן מהמנוע, החניתי מול גבעה, אני חושבת שהייתה שם גבעה, פתאום המכונית החליקה והרגל שלי...**

גילי: **בואי ניכנס פנימה (גילי לוקחת את התיק מגאיה, כופפת את ידה של גאיה על עורפה שלה ועוזרת לה ללכת אל התחנה. מציעה לה כיסא לישיבה וכיסא לרגל) **שבי, תרימי את הרגל למעלה.** (גאיה פולטת צווחה קטנה, גילי מתבוננת ברגל ומטפלת בה)**

גילי: **מצאת לך איפה להיפצע...!!!**

גאיה: באמת איפה אני?

גילי: בין מצפה רמון למעלה עקרבים...
(מתבוננת בפצע, מזיזה בעדינות את הקרסול,
גאיה פולטת צעקת כאב)

גילי: את יכולה להזיז את האצבעות?

גאיה: אין מצב.

גילי: אני מעמיסה אותך על המשאית
הראשונה...

גאיה: מה, זה כזה נורא?

גילי: אולי שבר בקרסול, אין לי כאן שום דבר
חוץ מעזרה ראשונה...

גאיה: (מסתכלת סביב) חתיכת שממה... לאן
שלא מסתכלים רואים עוד מאותו הדבר.
גילי: נכון.

גאיה: זאת תחנת דלק? אין אפילו שילוט...
במקרה הבחנתי...

גילי: מה את שותה?

גאיה: הכי חשוב, שימי שלט ענק על הכביש
הראשי.

גילי: הכי חשוב להביא אותך לאיזו מרפאה...
מה את שותה?

גאיה: מה שיש. אני מתה מרעב...

גילי: זה קצת בעיה...חכי אני אנסה לארגן לך
משהו... ואל תזיזי את הרגל...

(גילי יוצאת, גאיה קמה ובוחנת את המקום.
מבחינה בכובע שהיה שלה. עוקפת את
הכיסא מימין, גילי חוזרת, גאיה מתיישבת
במהירות)

גילי: (מגישה לה קפה) הטוסט יהיה מוכן עוד
כמה דקות...

גאיה: (מסתכלת סביב) קצת מוזנח.

גילי: בשנים האחרונות זה היה מושכר...
למישהו שלא ממש השקיע, צריך לבנות
מחדש.

גאיה: ותעשי שילוט, שיראו מהכביש...

גילי: (אסרטיבית) תרימי את הרגל למעלה...

(גאיה מניחה את רגלה על הכיסא)

גאיה: את ממש בעניינים...

גילי: אני אחות... זאת אומרת פעם הייתי... זה
מתנפח... תגידי, לא יכולת להיפצע במקום
קצת יותר אורבני?

גאיה: יצאתי מעמק הירדן לאילת, כמו שאת
רואה, לא הגעת...

(פאוזה גאיה שותה)

גאיה: איפה היית?

גילי: מתי?

גאיה: אמרת שבשנים האחרונות לא היית...

גילי: בבית חולים...

גאיה: בתור אחות...?

גילי: לא לא... עם... בעלי.

גאיה: סליחה, לא התכוונתי לחטט.

(גילי מריחה משהו שרוף)

גילי: שיט, הטוסט נשרף!!!

גאיה: לא חשוב, שיהיה סנדרויץ'...

(גילי יוצאת, גאיה בוחנת את המקום. ניגשת

לכובע, מורידה אותו מהקיר ואוחזת בו, גילי

חוזרת ובידה פלפל אדום. גאיה מתיישבת

במהירות, גילי זורקת לעברה פלפל)

גילי: מצטערת, זה היה הטוסט האחרון, מה

שנשרף. (גאיה אוכלת) איך?

גאיה: סבבה.

גילי: לא הפלפל, הרגל...

גאיה: אותו דבר. מה את בונה?

גילי: מה?

גאיה: אמרת שאת הולכת לבנות מחדש...

גילי: בית קפה.

גאיה: סטייל כושי רימון...?

גילי: אני עוד לא מגובשת על הסטייל.

גאיה: יש כאן בכלל קליינטים?

גילי: לא. פעם היו כאן קיבוצים ומושבים
מסביב... חלקם פשטו את הרגל... חלק
פשוט... נסגרו.

גאיה: לא רוצה לדכא אותך, אבל לא פגשתי
כאן אפילו גמל...

גילי: אבל יש פה אווירה מיוחדת... בגלל זה
נפצעת דווקא כאן.

גאיה: הוא סבל?

גילי: מי?

גאיה: בעלך...

גילי: (מתחמקת) אז את מאילת או מעמק
הירדן?

גאיה: (מתחמקת) אני בכללי. הייתי בחור"ל
כמעט 15 שנה.

גילי: מנותקת מהעולם...

גאיה: לגמרי...

גילי: איך זה היה... להסתובב בעולם...?

גאיה: נשמע בטח די ציני למישהו שבילה כמה
שנים בבית חולים.

גילי: מה זה בילה???

גאיה: יש לך ילדים?

גילי: הייתה לי ילדה...

גאיה: מה זה הייתה, איפה היא?

(יללות זאבים)

גאיה: (מצטמררת) אימא!!!

גילי: (מגיבה אוטומטית) מה?

גאיה: היללות האלה של התנים... לא מפחיד

אותך?

גילי: זאבים. בערבה יש זאבים. אבל זה

בסדר, גאיה, אל תפחדי, הם לא מעיזים

להתקרב...

(שתיקה, הן מסתכלות זו על זו)

גאיה: הייתי בטוחה שלא תכירי אותי...

(סאונד של מכונית)

גילי: הנה הטרמפ שלך.

גאיה: אם את רוצה שאני אעוף מכאן, תגידי

את זה בהדרגה... שאני אוכל להתמודד עם

זה.

גילי: תיכנסי לאיזו מרפאה לעשות צילום...

גאיה: גילי, אל תתנכרי, אני יודעת שהרסתי

לכם את החיים, אבל גם אתם את שלי.

גילי: אני אקפוץ הביתה להביא לך משהו

לאכול. 10 דקות.

(קמה ופונה לצאת)

גאיה: לא זיהית אותי.

גילי: מהרגע הראשון, גאיה.

(המזנון יוצא, הרקע מתחלף, מרים יוצאת
מהבית ובידה גלויה ועט)

תמונה 2

עבר

מרפסת ביתו של אבנר בקיבוץ
המעבר מהווה לעבר

מרים: גאיה, גאיה!!!

(גאיה הקטנה, נכנסת בריצה. רצה לעץ)

מרים: מה זה לאן את רצה, אין שלום?

נדב: גאיה!!! גאיה!!!

(נדב נכנס לבמה, רץ אחרי גאיה ובידו קופסת תולעים. הם משחקים מחבואים סביב העץ כשגאיה הקטנה נכנסת ויוצאת מהבמה. גאיה המבוגרת קמה ומצטרפת רק בתנועה ומבט לגאיה הקטנה, נדב נכנס לבמה ובידו קופסת נעליים)

מרים: מה יש לך בקופסה?

נדב: תולעי משי בשביל גאיה.

מרים: זה בדיוק מה שחסר לה, תולעים. איפה אבא שלה? כבר ארבע, הבאתי במיוחד עוגת גבינה. הכנת קפה?

נדב: לא הספקתי.

(הוא פונה למרפסת, עורך את השולחן)

מרים: (פונה אל גאיה שעל העץ) גאיה, אני רוצה שתכתבי גלויה לאימא!!!

גאיה: תכף

מרים: תכף תכף, כמה פעמים צריך לבקש ממך? שכחת שיש לך אימא? למה את לא כותבת לה?

גאיה: היא הפסיקה, מרוב סוכנות ויהודים בקושי כותבת חצי גלויה.

מרים: גאיה, רדי מהעץ ותכתבי מכתב לאימא. (גאיה יורדת מהעץ וכותבת. חוזרת לעץ) זהו???"אהלן אימא"? זה מה שיש לך להגיד???"תכתבי שאת אוהבת אותה, שאת מתגעגעת, תחזקי אותה, את חושבת שהיא נהנית שם בנֶכֶר בין חזירים קפיטליסטים???"

גאיה: שתעזוב את החזירים ותחזור הביתה!!!

מרים: את עוד ילדה, יש דברים שאת לא מבינה.

גאיה: אני מבינה שאימא השאירה את אבא לבד וזה לא בסדר.

מרים: שלא תעיזי לדבר ככה על אימא שלך,
היא הבת שלי. וישרי כבר את הגב.

(היא רצה החוצה)

גאיה: מה את רוצה מהגב שלי?

מרים: אמרתי לך אלף פעם, מי שהולך זקוף,
מרגיש זקוף. לאן את שוב רצה?

גאיה: למגרש חניה.

(גאיה מזדקפת בהפגנתיות)

גאיה: איך עכשיו? מספיק זקופה ?

(היא יוצאת וגאיה המבוגרת יוצאת
בעקבותיה)

(נדב יושב)

מרים: איפה אבנר?

נדב: מסתובב.

מרים: דיברת אתו?

נדב: זה לא פשוט. (אוכל מהעוגה)

מרים: לא אמרתי שזה פשוט, ביקשתי
שתדברו... מאז שהוא חזר מבית חולים הוא
מתנהג כמו משוגע. אתה המזכיר, לא? ממה
אתה פוחד? זה התפקיד שלך. כל המשק
עומד על הרגליים, עוד לא הייתה כאן
שערורייה כזאת!!!

גבר נשוי, מחזיק לו פילגש... (אסרטיבית)
היא לא תישאר כאן, המסג'יסטית שלו!!!

נדב: פזיותרפיסטית...

מרים: עוד בתל השומר ראיתי את העיניים
שלו כשהיא מתקרבת, הצחוק הפרובוקטיבי
שלה... ולהביא אותה הנה בתור מטפלת
פרטית...!!!!!! מה זה כאן? הפקרות? כל
אחד עושה מה שמתחשק לו?

נדב: בן אדם חוזר אחרי שנה וחצי בבית
חולים. אשתו איננה. זאת לא הפקרות, זה
מצב נפשי.

מרים: אז מיד מביאים אישה אחרת!!!
מסתובבת יחפה בשמלות הארוכות שלה
מתל אביב... וקוטפת פרחים מהגינות של
החברים.

נדב: תירגע. זה בטוח זמני.

מרים: אתה תעזור לי להחזיר את הבת שלי
הביתה.

נדב: את בטוחה שהיא רוצה?

מרים: אם האישה הזאת לא תהיה כאן... היא
תרצה. גם היא במצב נפשי.

נדב: סליחה. ריקי החליטה לנסוע הרבה
קודם!!!

מרים: נדבצ'יק, אובייקטיבי אתה תהיה באו"ם... אתה מדבר? אתה הרי מסתובב כל פעם עם שיקסע אחרת, אתה מבין מה זאת משפחה? נאמנות? חברות? אני מכירה את הבת שלי. היא לא הייתה קמה ועוזבת בעל, כשהוא חוזר ככה ממלחמה...

(אבנר נכנס בכיסא גלגלים)

מרים: הו, הנה אתה... יש עוגה.

נדב: איפה גילי?

מרים: בוא, בוא, אפיתי לך במיוחד עוגת גבינה שב רגע...

אבנר: שטויות, אני רגיל לאכול בעמידה. (נדב צוחק. מרים משתיקה אותו במבט)

נדב: אני אכין קפה... (נכנס לבית)

מרים: (פורסת עוגה) אנחנו צריכים לדבר...

אבנר: (שותק)

מרים: תמיד דיברנו פתוח...

אבנר: יש לי חצי שעה...

מרים: (מתעלמת) אתה יודע שבשכילי אתה כמו בן... (פורסת עוגה, נותנת לאבנר חתיכה

ולוקחת לעצמה)

אבנר: (שותק)

מרים: ההורים שלך אף פעם לא למדו עברית...
 אני גידלתי אותך... אצלי הכנת שיעורים,
 אצלי חיפשת באנציקלופדיות... אתי התלבטת
 על קורס קצינים...

אבנר: (שותק)

מרים: כשגבר עובר משבר גם האישה נפגעת...
 אתה בטח מבין את זה... הרי אתם אוהבים
 אחד את השני...

אבנר: (שותק)

מרים: תחשוב על הילדה!!! לא מפרקים
 משפחה בלי סיבה.

אבנר: אני מבין שזה מצער אותך... אבל
 ריקי ואני קבלנו החלטה... משותפת. (נדב
 יוצא ובידו פנג'אן, ומוזג לכולם. הוא מניח את
 הפנג'אן ומתיישב)

מרים: על מה אתה מדבר?

אבנר: לאור המצב... אני חושב שכדאי לזרז
 את הגט.

מרים: (המומה) לזרז מה??? איזה גט??? אתה
 יצאת מדעתך!!!! ריקי הייתה מספרת לי!

אבנר: (בשקט) אני לא יודע, יש לה בטח סיבות
 משלה.

מרים: סיבות, אבנר? סיבה אחת!!!

אבנר: אני מבין שאת מעדיפה לטאטא...

מרים: אל תעשה לכלוך, אז לא יהיה לי מה
לטאטא!!! (נכנסת הביתה)

נדב: מותר לך להתחזות לנחמד.

אבנר: מה?

נדב: אתה לא חייב להפגיז אותה.

אבנר: קדימה תשפוך...

(פאוזה קטנה מאוד)

נדב: הפיזיותרפיסטית... (קם ופונה לכיוון
הצומת) אני מבין שאתה לבה, והיא פצצה
לא נורמלית...

אבנר: מוצאת חן בעיניך?

נדב: היא עוברת לגור כאן?

אבנר: אני מקווה שבקרוב...

נדב: וכשריקי תחזור...?

אבנר: הזקנה רתמה גם אותך לעגלה?

נדב: מה הולך, אבנר? (לוקח את הכיסא שליד
אבנר והולך לשבת על הדשא והמשענת לכיוון
החזה)

אבנר: יש לי עוד חצי שעה פגישה עם הנוער.

נדב: מה זאת אומרת גט?

אבנר: המועדון שלהם סגור, מי זה האידיוט
שסגר?

נדב: אז הם יחכו על הדשא, מה קורה עם ריקי?

אבנר: (פאזזה) ריקי לא חוזרת. זה לא עובד... האמת רוב הנשים נדלקות על גוף מפורק, זה מסעיר אותן, מרגש אותן, ריק לא מתה על זה, מה לעשות...

נדב: לא רוצה לחטט לך בחיים.

אבנר: אז אל תחטט.

נדב: היא כמו אחותי...

אבנר: היחסים שלנו היו סדוקים גם קודם - אם הם היו מושלמים, אפשר היה להתמודד גם עם זה. גירושים זה לא כל כך מיוחד. אצל נכים זה אפילו נפוץ... אולי זו אשמת... מעדיף להתחיל מחדש, עם אישה שהכירה אותי ככה, כמו שאני... בלי זיכרונות על מה שהיה... יאללה, תטיס אותי למועדון הנוער... הילדים מחכים לי.

נדב: ת'שמע, אתה גיבור מלחמה, אבל אתה לא יכול לכנס את הנוער מתי שמתחשק לך.

אבנר: למה? המזכיר לא מרוצה?

נדב: הם ילדים. מה אתה דוחף להם פוליטיקה? אני מתערב שאתה מקריא להם קטעים נבחרים מ"שיח הבכיינים".

אבנר: שיח לוחמים, סטלין!!! גם לך לא יזיק לקרוא קצת...

נדב: מה זה עניינו של הנוער, יפי נפש שיורים ובוכים על 200 עמודים ב-76', ובדיוק כשהם עומדים להתגייס!!!

אבנר: יפי נפש?

נדב: ספר על עצמך, חצית את התעלה, קיבלת צל"ש, זה היה חתיכת מבצע. לא?

אבנר: אחרי המלחמה הזאת ושנה וחצי בבית חולים, אני אדבר על מה שבא לי עם מי שבא לי.

נדב: זה קצת מקומם כאן את הציבור...

אבנר: מקומם? שיקומם!!! כשמתלבטים זה מחזק.

נדב: את מי שחי בהולנד או בלגיה. לא כאן!!!

אבנר: (קוטע אותו) תתפלא, סטלין, הם מעדיפים לדבר על רגשות למרות שחינכו אותם להתכחש להם.

נדב: אבנר, אתה מביא אישה אחרת, מרעיל את הנוער...

אבנר: נו?

נדב: תוריד פרופיל.

אבנר: שמעתי אותך. גלגל אותי, אני צריך
ללכת...

נדב: קבעתי כאן עם דיאנה!!!!

אבנר: אז חכה לדיאנה... (מתחיל לנסוע) ותן
את המפתח של המועדון.

(נדב מיתמם. מוסר לו את המפתח)

אבנר: אידיוט!

(אבנר יוצא, נדב מפנה את השולחן, גאיה
נכנסת בריצה מטפסת על העץ.)

נדב: אהלן גאיה! (מביט עליה מטפסת על העץ)

גאיה: היי דוד, רוצה לעלות על העץ שלי?

נדב: אה.. (נכנסת דיאנה) אני לא בטוח.

נדב: היי מאמי (הם מתחבקים ומתנשקים)

גאיה: דיאנה, רוצה לעלות על העץ שלי?

דיאנה: בטח בטח. את זוכרת יש לנו חזרה עם
תזמורת?

גאיה: כואי נו, רואים מפה את כל הקיבוץ!!!

נדב: (לדיאנה) מאמי, יש לך פחד גבהים.

דיאנה: ששש... לא צריך כולם יודעת. אני
באה!

(דיאנה מטפסת על הגזע מקדימה)

דיאנה: (מסתובבת ונתקפת פחד) חוט

פורדומה!!! זה יפה מה רואים כאן!!! נדב...

גאיה: אז כשאתם שניכם שוכבים על הדשא...

כל הילדים עולים על העץ שלי ומסתכלים

עליכם...

דיאנה: איזה שטויות את אומרת לי? נדב...

גאיה: (צוחקת) שאתמול בלילה הייתם

ערומים!!!

דיאנה: נו אם אתה לא עוזרת לי... יורדת... אני

תכף מתה.

(צוחק מוריד אותה על הידיים, מתרחקים

מהעץ, עד היציאה מהבמה הוא מנסה לנשק

אותה, היא לא נותנת לו)

נדב: בואי, השגתי טרקטור, רוצה לעשות סיבוב

לנרקיסים?

דיאנה: אתה כבר אומרת למרים אנחנו רוצים

מתחתנת...?

נדב: לא, לא יצא לי...

דיאנה: נדב, אם אתה לא מספרת, אני לא

מגירת...

נדב: אני מספר אני מספר... מה את דואגת?

ביי גאיה.

(נדב ודיאנה יוצאים, מרים נכנסת למרפסת,

פונה לגאיה על העץ)

מרים: הגילי שלך תבוא, גם אם לא תשבי על העץ, לפחות תאכלי עוגה.

גאיה: מתה על גילי, הפיזיותרפיסטית הכי סחבקית שיש.

מרים: סחבקית שמכבקית מאז שהתחלת להתיידד אתה נעשית גם חוצפנית.

גאיה: מה יש לך נגדה? את תראי שבזכותה אבא עוד ילך.

מרים: לא בזכותה, יש לו פגיעה חלקית, במקרים כאלה יש ניסים.

גאיה: זה לא נס זה טיפול. והיא המטפלת הכי טובה.

מרים: תקשיבי גאיה, כשאת עושה שטויות בבית הספר, אני מחליקה את זה, כשאת יושבת על העץ כמו קוקייה, אני מספרת שאת עוקבת אחרי הציפורים, אם הגילי הזאת תישאר כאן...

גאיה: (קוטעת אותה) הנה היא הנה היא!!!
גילי!!! (רצה החוצה)

תמונה 3

כעבור שבועיים

(גילי במרפסת מסדרת פרחים בצנצנת.
אבנר ונדב מגיעים מהבֵּרְכָה עטופים בחלוקי
(רחצה)

נדב: הופה!... כמה פרחים!!!

גילי: כמו גן עדן כאן... לאן שלא מסתכלים...
פרחים!!! אני לא יכולה להתאפק, הריח
משגע אותי והצבעים... (מחבקת את אבנר)
כמה בֵּרְכָות?

נדב: שלוש.

גילי: רוחבים או אורכים?

אבנר: אורכים, נודניקית.... (מנשק אותה) אני
נכנס להתלבש...

(אבנר יוצא)

נדב: לכבודך...

גילי: מה?

נדב: הברכות... הוא מתאמץ בשבילך...

גילי: מפתיע אותך? אף פעם לא התאמצת
בשביל אישה?

נדב: אני? אני קוטף להן את הכוכבים!!! כל
כוכב לחוד, הן פשוט לא מבחינות!!!

גילי: אני מאוד שמחה שאני מתמרצת...

נדב: את, כמו שאת נראית, את מתמרצת
הורמונים של קיבוץ שלם.

גילי: אתה מפלרטט אתי?

(צוחק במבוכה.... פאוזה קטנה)

נדב: הייתי מאוד רוצה, רק שיש לי בעיות
אחרות...

גילי: בעיות?

נדב: בעניין שלך... כלומר הפיזיותרפיה...

גילי: איזה בעיות יש עם ה...
...

נדב: (נותן לה פלפל) רוצה?

גילי: אתה תמיד מסתובב עם פלפלים
בכיסים?

נדב: תשמעי, אני בחור מפולפל (צוחקים), את
מבינה שאבנר עבר משבר אחרי שאשתו
עזבה.

גילי: (מבקעת את הפלפל ונותנת לו חצי) אה, ואיך זה קשור לפיזיותרפיה?

נדב: זה לא, כלומר, לא הטיפולים... תראי, גילי, אני יודע שברחת מהבית בגיל 15 ומאז את חיה ועובדת בתל השומר... (מתחילים לאכול)

גילי: אואה!!! עשית עליי תחקיר?

נדב: תראי, אני המזכיר...ג... כן, ככה זה אצלנו... אני חייב לדעת...

גילי: מי הטיפוסים המוזרים שמסתובבים בקיבוץ. ברור. יש לך כבר מסקנות?

נדב: (צוחק) מסקנות... אני יודע שרכבת על אופנוע עם איזה בחור, הייתה תאונה והייתם בתל השומר...

גילי: כל הכבוד.

נדב: הוא הבריא וחזר הביתה, אבל את נשארת...

גילי: (צינית) מדויק. התאהבתי בבית החולים, בעיקר במחלקת השיקום.

נדב: היית בת 15 למה לא חזרת הביתה?

גילי: קיבלתי חדר במגורי אחיות, עברתי קורס, ויותר מאוחר למדתי פיזיותרפיה... עוד משהו?

נדב: אני יודע שהיו לך בעיות בבית, מכות, עניינים.

גילי: מה מטריד אותך...?

נדב: התחתנת עם איזה רופא, עזבת אותו אחרי שנה.

גילי: למה זה עניינך?!

נדב: אני מודאג, נטישה אחת במצבו זה מספיק.

גילי: למה הנטישה הזאת קשורה אליי?

נדב: כמו שקלטתי אותך את חיה עם מזוודה מוכנה ליד הדלת... לא הייתי רוצה שהוא ייפגע בפעם השנייה.

גילי: עד כאן. תסלח לי הפציינט שלי מחכה לי. (נותנת לו מה שנשאר מהפלפל, הוא שם בכיס, מסתובבת לעבר הבית, אבנר יוצא מהבית אל הדשא, מקדים אותה)

אבנר: הפציינט התלבש בעצמו. אפשר להתחיל בעיניים.

נדב: אתה צריך משהו?

אבנר: את הכביסה, אם לא אכפת לך.

(נדב לוקח את צרור כביסה מהבית ויוצא)

גילי: מה שלומך?

אבנר: אני מתגעגע אלייך...

גילי: גם אני.

אבנר: אז אם אנחנו כל כך מתגעגעים... מתי תעבירי את החפצים שלך?

גילי: איזה חפצים?

אבנר: אני רוצה שתעברי לחיות כאן.

גילי: אבנר, בוא נתחיל לעבוד.

(מוליכה את הכיסא. הוא מסתובב ופניו אליה)

אבנר: אני מאוד מתגעגע אלייך...

גילי: גם אני אבל, לא עכשיו.

אבנר: צודקת, בואי ניכנס הביתה... אין סיבה לבדר את כל הרכלנים.

(הוא מרכיב אותה על הכיסא. היא קופצת ממנו תוך כדי נסיעה)

אבנר: גילי, אסור לקפוץ באמצע הנסיעה, זה מאוד מסוכן.

גילי: (עוצרת אותו) אתה משבש לי את התכניות להעמיד אותך על הרגליים...

אבנר: (מושך אותה) נשבע לך שאני ארוץ!!! אבל יש כמה דברים שאפשר לעשות בישיבה.

גילי: (טופחת על ירכיו) הכאבתי לך?

אבנר: הלוואי... (טופחת שנית כדי לדרבן אותו לעבוד) אי...!!! (צוחקים)

גילי: בוא.

אבנר: אני רוצה שתעברי לחיות כאן.

גילי: אבנר, בוא נתחיל לעבוד.

אבנר: השיקום בשבילך זה ייעוד... אני יודע...
אם תסכימי לחיות כאן... אני מתנדב
למצוא לך נכים גם בעמק הירדן... כמה את
צריכה?

גילי: (שותקת)

אבנר: אני מדבר על חיים, לא על מהפכה...

גילי: להתפטר מתל השומר זאת מהפכה גדולה.
אני חיה שם מגיל 15.

אבנר: מתחבאת, גילי, או קיי, אני יודע ממה
בשורה תחתונה - זה בית חולים.

גילי: (שותקת)

אבנר: אני מציע לך בית, יותר נכון משפחה. אני
יודע שזה המקום היחיד שהרגשת רצויה...

גילי: אני קשורה אליהם... יש לי סיכוי לנהל
את אגף השיקום.

אבנר: וכאן תוכלי לנהל את המרפאה (צוחקים)
תני צ'אנס... אולי גם כאן תרגישי ככה...

גילי: זאת גם עבודה, וזה גם בית שאני אוהבת.

אבנר: את כבר שכחת מה זה בית. את מוכנה לנסות?

(מתיישבת עליו)

גילי: אף פעם לא הסתדרתי עם מסגרות...

אבנר: זה לא כל כך נוקשה כמו שזה נראה...

גילי: מסגרת זאת מסגרת.

אבנר: והשיקום מה? שדות מרעה פתוחים?

גילי: בשבילי... אולי טעם החיים, לא רואה בזה עבודה...

אבנר: ככה אין לנו סיכוי... אף פעם אין זמן...
שלוש שעות נסיעה לכל כיוון... את פוחדת
לנהוג בחושך...

גילי: (שותקת)

אבנר: לפחות תנסי... כמה חודשים... תמיד
תוכלי לחזור.

גילי: זה לא עובד ככה.

אבנר: אני צריך אותך, גילי, תנסי בשבילי.

גילי: וגאיה... מתי תספר לה את האמת...?

אבנר: ברגע הנכון...

גילי: הרגע הנכון? מתי? אחרי שהיא תשמע
ממישהו אחר?

אבנר: היא אוהבת אותך.

גילי: אז אל תשקר לה. אני לא רוצה לפגוע בה. למה אתה מחכה?

אבנר: למצוא את המילים הנכונות, גילי, אין גירושים בקיבוץ הזה! בינתיים, אין תקדים, אין דוגמאות... ואם היא לא תקבל את זה? תתמוטט? אימא שלה איננה!!! מה אני עושה?? גם ככה קוראים לה "משוגעת".

גילי: ואם נמשיך לשקר לה, היא תגמור משוגעת.

אבנר: אני אספר כשאני אוכל!!! אני עוד לא יודע איך...

גילי: אז אתה תמצא איך, ואני אנסה לרדת לחצי משרה... כדי להיות כאן יותר...

אבנר: מת עלייך... הרוס עלייך. (הוא מנסה להתרומם לחבק אותה ונופל עם הכיסא)

גילי: (מבוהלת) אבנר!!!

(היא מנסה לעזור לו, הוא דוחה את ניסיונותיה)

אבנר: הכול בסדר.

גילי: אתה לא נורמלי, יכולת לשבור את הראש!!! (מנסה לעזור לו לקום)

אבנר: תירגע, לא קרה כלום.

(פאזזה קטנה מאוד, הוא מתיישב על הכיסא)

גילי: נבהלתי... פשוט נבהלתי, בוא ניכנס פנימה...

אבנר: לא!!! רצית לעבוד, בואי נעבוד... תיישרי לי את הרגליים...

גילי: לא, לא, בוא ניכנס, נתעלס, נתרגל אחר כך...

אבנר: לא!!! רצית שנתרגל, אז נתרגל.

גילי: עזוב, אחר כך...

אבנר: מה קרה, גילי, הנכה מדוכא?

גילי: מה?

אבנר: (ציני) אני מעורר את האינסטינקטים שלך?

גילי: בטח.

אבנר: ואת מרגישה שאת רוצה להגן עליי מכל מה שמחכה לי?

גילי: מאוד.

אבנר: אז תיכנסי לתור וחכי בסבלנות.

גילי: לך תזדיין.

אבנר: מאוד השתדלתי, אם לא הבחנת.

גילי: אתה שמוק!!!

אבנר: נכון, אבל מצד שני...

גילי: גם מהצד השני אתה שמוק!!!

(גאיה נשמעת מבחוץ צועקת)

גאיה: תעזבו אותי תעזבו אותי...

(היא נכנסת מבוהלת פנימה)

אבנר: גאיה, מה קרה?

גאיה: סילקו אותי מהתזמורת.

גילי: איזו תזמורת?

גאיה: כל הכיתה שלי מנגנת בטקס שבועות.

גילי: נו...?

גאיה: מאז שאימא שלי ברחה כולם מטפסים

עליי.

אבנר: ודיאנה?

גאיה: פרה הולנדית. לא משתלטת על

המצב!!!

אבנר: איזה מצב? מה קרה בתזמורת?

גאיה: (לגילי) שולי אמרה שאת זונה. שבגללך

אימא שלי ברחה לאמריקה...

גילי: מה?

אבנר: הצלחת לצמצם לשולי את אוצר

המילים?

גאיה: קצת...

אבנר: אגרוף אחד, או שניים?

גאיה: אחד. ואז כולם נעלו אותי בשירותים.

אבנר: (מסתכל עליה) בואי רגע... (גאיה מתיישבת על ברכיו) אני יודע שכולם מטפסים עלייך, אבל את חזקה, נכון? (היא מהנהנת) מעליבים אותך הרבה בעניין של אימא? (מהנהנת) את לא צריכה לספק תשובות לאף אחד, או קיי? (מהנהנת) גם לא להגן על אימא, (מהנהנת) כמה את סופרת לפני שאת מרימה את אגרוף המחץ שלך, 10? (מהנהנת) לא מספיק, תספרי עד שלושים...? (מהנהנת) את יודעת שאני מת עלייך כמו שאת... (מהנהנת, הם משחקים בטוראי ומפקד) ואל תתרגשי מכל דביל שמדקלם מה שהוא שומע בבית.

גאיה: למה הוא שומע בבית, אם זה לא נכון?

אבנר: אני לא יודע.

גאיה: תישבע לי שזה לא נכון.

אבנר: אימא נסעה מפני שהיא הייתה צריכה לנסוע. זה לא קשור לגילי.

גאיה: תישבע!!!

אבנר: גאיה... בואי רגע אני רוצה לספר לך משהו... (גאיה מתקרבת אליו) אחרי שאמא נסעה...

דיאנה: (דיאנה נכנסת ובידה האקורדיון) גאיה
 שכחה אקורדיון... אני באמת מצטערת אני
 מסלקת גאיה, תזמורת מנגנת ככה בשקט...
 פתאום אני רואה גאיה נותנת בוקס גדול
 לשולי. בוקס זה כמעט הורגת שולי.

גילי: אבל שולי נשארה בחיים.

דיאנה: בינתיים... עוד בוקס כזאתי וגמרנו.
 עכשיו. הורים של ילדים לא רוצים גאיה
 בתזמורת בכלל.

גילי: ההורים של הילדים??? מה זה עניינם?

דיאנה: לא יודעת. אני מתנדבת. ראש קטן,
 זהו.

גילי: את מתכוונת להוציא אותה?

דיאנה: אני לא יכולה מכניסה אותה. היא
 מתפרץ כמו ברבר.

גילי: ברור!!! הם פוגעים בה!!! ראית שנעלו
 אותה בשירותים!!!?

דיאנה: סליחה, באמת, אני לא מחנך פה אף
 אחד. אני עושה תזמורת.

גילי: דיאנה, בואי נתרגל רגע את הראש
 הגדול... תעשי לה שיעור כאן... בבית, עד
 שהרוחות יירגעו...

דיאנה: בבית שיעור??? את משתגענת??? פה
 אסור!!!

גילי: מה אסור? זה פשע? את רואה שהיא בצרות.

דיאנה: אם אני עושה שיעור בבית... אני בצרות. את בטח ראש גדול, אבל אם אני עושה בלגן, קיבוץ זורקת אותי... אני לא רוצה עוזבת את נדב... זה אהבה גדול!!!

גילי: בגלל שאת מאוהבת את מפקירה את הילדה?

(מרימה את הקול) זה טרור, דיאנה, למה את משתפת פעולה?

דיאנה: (קוטעת אותה) את לא צועקת עליי. אני רוצה מתחתנת נדב ולא רוצה בלגנים עם קיבוץ. אז את לא צועקת עליי!!!

גאיה: זה לא חשוב, התזמורת. אני לא חייבת.

(דיאנה פונה לצאת ומיד שבה ומסתובבת)

דיאנה: (לגילי) טוב!!! אני עושה שיעור בבית, וזה על אחריות שלך!!!

גילי: תודה, דיאנה.

דיאנה: אנחנו מתחילים מחר.

גילי: יופי.

דיאנה: אבל הכול אחריות בראש גדולה שלך! וגאיה, את לא שוכחת מתאמנת על ים של שיבולים.

(דיאנה יוצאת)

גילי: רואה, גאיה, בסוף הטובים מנצחים,
מכירה ארץ עיר?

גאיה: בטח, א.

גילי: סטופ.

גאיה: מ

גילי: מרוקו.

גאיה: מטולה.

גילי: ממותה.

גאיה: מרציפן.

גילי: זה לא צומח.

(הן יוצאות)

(פייד אאוט, פייד אין, שירת מקהלה, שיר

ידוע מהתקופה)

תמונה 4

מרים נכנסת ואחריה נדב ודיאנה

מרים: כבר ארבע. איך זה שאין כאן אף אחד?
העיקר שאני אופה עוגות גבינה.

דיאנה: אני באה מהולנד בשביל עוגות גבינה
שלך.

נדב: כולם מנסים לגנוב ממנה את המתכון.

מרים: שינסו, אצלי זה בראש. איפה הוא? שוב
מדבר עם הנוער? נדב, אתה מבין מה קורה
כאן או שאתה עושה ממני צחוק?

נדב: מה את רוצה? סגרתי לו את המועדון,
הוא פתח אותו, החלפתי מנעול, הוא נפגש
אתם על הדשא. שנסגור את הדשא? הוא
היה מדריך שלהם, הם אוהבים אותו.

מרים: והגברת המסג'יסטית עדיין מרחפת כאן
כמו רוח אלוהים על פני המים.

נדב: מצטער, מרים, היא אורחת, לא יכול לסלק אותה, בעניין הזה אין תקדים.

מרים: היא משתלטת על הילדה, סוחבת אותה לתל אביב, קונה לה מותרות שאין לאף אחד, ואתה מחכה לתקדים??? אתה המזכיר!!! מחר כולם יחיו כאן בשלישיות כי אין תקדים. תיפטר ממנה. ואני מבקשת שהוא לא ייכנס אתה למקומות ציבוריים, זה מה שחסר לי שיתחילו לרחם עליי.

(גילי וגאיה נכנסות למרפסת ובידיהן שקיות נייר. גאיה במשקפי שמש חובשת כובע חדש)

גאיה: צרפת!!!

גילי: צפת!!!

גאיה: ציפור!!!

גילי: צאלון!!!

מרים: (נכנסת לדבריהן) (לגאיה) כמה זמן צריך לחכות לך??? את לא יודעת שארוחת ארבע זה קדוש???? שבי, הבאתי במיוחד עוגת גבינה.

גאיה: (לגילי) בחיים לא נגיע (לקו"ף)!!! סבתא!!! את חייבת לראות מה גילי קנתה לי בטבריה.

מרים: בארבע אנחנו שותים קפה. איפה אבא שלך?

(גאיה שולפת מהשקיות חצאית וחולצה.
מרים מתבוננת בבגדים בשתיקה)

גאיה: תראי איזה יופי!!!

דיאנה: אוי, זה יפה, זה עכשיו במודה...

מרים: (שואגת עליה) איזה מודה? מה מודה???
אין לך מה ללבוש שצריך לרוץ כל שבוע
לטבריה?

נדב: אני אכין קפה, בואי, דיאנה.

(נדב ודיאנה יוצאים)

גאיה: מה יש לך נגד טבריה?

מרים: (לגאיה) תחזירי לה את הבגדים שתחזיר
לחנות.

גילי: מרים, מתנות לא מחזירים!!!

מרים: מה פתאום קניית?

גילי: זה היה יפה, אז התחשק לי.

מרים: (מתרגזת) התחשק לך, מה, את אימא
שלה? דודה שלה?? אין לך מעצורים?
תראי לאיזה בוך הכנסת אותנו.

גילי: איזה בוך? מרים, זאת רק חצאית!!!

גאיה: (זורקת את השקית על הדשא) בסדר, בסדר,
אני אלבש אותה רק בימי שישי.

מרים: (לגילוי) מאז שאת כאן היא גם לא ישנה
בבית ילדים, אלא בבית...

גאיה: לא יכולה לישון שם.

מרים: למה?

גאיה: הילדים מציקים לי, נועלים אותי בשירותים,
שמים לי עגבניות מתחת לכרית.

מרים: תתנהגי כמו כולם, אז לא יציקו לך.

גאיה: ויש גם תנים.

מרים: איזה תנים?

גאיה: שומעים את היללות של התנים כאילו
הם בתוך החדר...

מרים: 40 שנה אני חיה כאן, אף פעם לא ראיתי
תן.

גאיה: לא אמרתי שאני רואה, אמרתי שאני
שומעת!!! לפעמים אני מדמינת אותם
בחדר...

מרים: אז תפסיקי לדמיין!!!

גאיה: (מתרגזת) אני לא יכולה להפסיק את זה,
יש לי תמונות במוח!!!

מרים: בטח שיש לך תמונות, תסתכלי על
עצמך!!! ילדה בת 12 מטפסת על עצים,
משחקת בתולעים! תפסיקי להתנהג כמו
משוגעת!!! (לוקחת את קופסת התולעים)

גאיה: תעזבי את התולעים שלי.

מרים: לכל מקום שאני הולכת אני שומעת, "גאיה המשוגעת, גאיה המשוגעת". את חושבת שזה נעים לי לשמוע??? זה יותר נורא מכמה תולעים!

גילי: (בהלם) מה את רוצה ממנה??? יש תנים, אין תנים, בא לה לישון בבית, שתישן בבית, אז פעם בניתם בית ילדים, אז מה? זה מתאים לכולם?

גאיה: (ברשעות למרים) חוץ מזה, אני עכשיו חצי יתומה, אז לגילי מותר להחליט עליי. (גאיה יוצאת ובידה הקופסה, מרים וגילי לא זזות)

מרים: את בוודאי מרגישה קדושה...

גילי: אני מבינה את הכעס שלך, אבל הילדה לא אשמה...

מרים: לילדה יש אימא.

גילי: לא כאן...

מרים: זה יפה שיש לך ביקורת!!!

גילי: אני לא גירשתי אותה...

מרים: גם לא חיכית שהמיטה שלה תתקרה...

גילי: מרים, אני באמת מצטערת שזה מכאיב לך...

מרים: את לא מצטערת, ניצלת יפה את
 ההזדמנות, רגע אחד של חולשה וקפצת!!!
 לכי ללול תסתכלי מה קורה לתרנגולת
 פצועה... כל הלול מנקר אותה למוות...
 מחר גם את עלולה למצוא את עצמך
 פצועה...

גילי: את מתפרצת לדלת פתוחה...

מרים: בדיוק כמוך.

גילי: אני אתו כי אני אוהבת אותו.

מרים: שכרנו אותך בתור מטפלת, לא בתור
 מאהבת.

גילי: אפשר להעמיד פנים עם אנשים כמו
 אבנר?! את יודעת שהוא עדיין מקשיב
 בחדשות לגובה הגלים לגולשים בים?!
 בחלומות שלו הוא הולך!

מרים: גם לאלה שיכולים ללכת יש חלומות.

גילי: וגם זכות בחירה...

מרים: איזה שד רודף אותך? למה בחורה יפה
 וחכמה מתעקשת להיכנס באמצע... זאת
 אהבה? אמביציה? תסבירי לי מה זה? הרי
 אין גבר שלא היה רוצה להיות אתך...

גילי: מצטערת יש לי כמה מגבלות, לא משאירה
 פצועים בשטח.

מרים: ססמאות גם אני יודעת לדקלם... חבל על הזמן שלך, את תאבדי את המקום שלך בתל השומר...

גילי: מה שיש לי, נמצא כאן.

מרים: מה שיש כאן לא שייך לך. אנחנו משפחה, זאת לא עוד שכונה. זה בית. ואנחנו בוחרים את האורחים שלנו, בקרוב במילא תיאלצי לעזוב, אני מציעה לך להקדים את ה"בקרוב" הזה, ולטובת הילדה, תתרחקי ממנה. את מזיקה לה.

(נשמעת נגינת אקורדיון מתוך הבית)

מרים: (שומעת) מה זה?

גילי: אני ביקשתי מדיאנה שתיתן לה שיעור בבית.

מרים: יזמה זו תכונה ברוכה...

גילי: תודה.

מרים: אבל לא אצלנו!!! (לעבר הבית) דיאנה!!! השיעור הסתיים!!! (המוזיקה נפסקת) הילדה לא חולה, היא יכולה ללמוד יחד עם כל הילדים.

גילי: בלתי אפשרי, מאוד מציקים לה.

מרים: היא תתגבר!!! ואם לא תתערבי או תסחבי אותה לטבריה, היא תתגבר יותר בקלות.

(גאיה מציצה החוצה, מרים רואה אותה)

גילי: מניסיוני הדל בעבודה עם אנשים, רצוי להקל... מדי פעם.

מרים: ניסיונך באמת דל, ויש לה מספיק מחנכים. במילא גם אין לה שמיעה... (לא מבחינה בגאיה)

גאיה: תודה רבה!!!

מרים: מה את נעלבת? את כמו סבא מנחם... גם הוא היה תמיד שר ליד המנגינה. (גאיה נכנסת הביתה) וגברת גילי, אצלנו לא נהוג לקטוף פרחים מהגינות של החברים. שלום לך!!!

(דיאנה חומקת מהבית)

דיאנה: היא הולכת?

גאיה: סוף סוף.

דיאנה: אקורדיון כמעט נופלת לי ברגל מרוב אני נבהלת.

גילי: גאיה, תמסרי לאבא שחזרתי לתל השומר.

גאיה: את לא אומרת לו שלום?

גילי: נדבר בטלפון.

דיאנה: גילי, את לא בורחת בגלל מה מרים מדברת, ככה היא, מנהלת קיבוץ כמו זה היה מפעל.

גאיה: אני באה אתך.

גילי: אני נוסעת לכמה ימים.

גאיה: לא אכפת לי.

גילי: יש לך חזרות לטקס שבועות ואת הולכת
לנגן הכי טוב...

גאיה: (מבחינה שגילי עומדת להיעלם) אני אנגן
הכי טוב בתנאי שאת תהיי בטקס.

גילי: את חושבת שאני אחמיץ את הקונצרט
שלך? (מחבקת את גאיה)

דיאנה: וגילי תהיי דואגת, אני ממשיך לעשות
שיעורים בבית. ראש גדולה, כמו את
אמרת.

גילי: (לגאיה) תקשיבי לדיאנה.

גאיה: בטח, בי"ת

(הן יוצאות תוך כדי משחק)

גילי: בוליביה

גאיה: בנימינה

גילי: ברבור

גאיה: במבה

גילי: זה לא צומח

(מעבר מוזיקלי – שיר ידוע לחג השבועות)

תמונה 5

גאיה עומדת בצל העץ עם האקורדיון, מנסה
לנגן, אבנר יוצא, מתקרב אליה

אבנר: נו קטנטונת, מתרגשת?

גאיה: גילי תגיע לטקס?

אבנר: גילי בדרך.

גאיה: באמת? היא איננה כבר כמה ימים.

אבנר: גאיה, היא בדרך.

גאיה: ואם היא לא תגיע?

אבנר: למה שלא תגיע?

גאיה: לא שמעת? לפני שבוע פינצ'רו לה את
הגלגלים באוטו.

אבנר: מה? למה לא סיפרת לי?

גאיה: היא ביקשה ממני לא לספר. אבל אל
תדאג, נדב תיקן לה, הם אפילו עשו סיבוב
לבדוק שהמכונית בסדר...

אבנר: איזה סיבוב, לאן?

גאיה: סתם סיבוב, לא ראיתי... מה, אתה חושב שנרוב מתחיל עם גילי? יו!!! מסכנה דיאנה!!!

אבנר: מה פתאום, יש עוד משהו שלא סיפרת לי?

גאיה: שלחו לה מכתב, "תיזהרי, זונה, נהרוג אותך" זה היה מתחת לווישר. (נותנת לו את המכתב)

אבנר: גם את זה היא ביקשה לא לספר?

גאיה: את זה לקחתי שהיא לא תראה.

אבנר: (לוקח ממנה את המכתב) כל הכבוד על התושייה. עכשיו רוצי לטקס שדיאנה לא תיכנס לפאניקה.

גאיה: אתה בטוח שהיא בדרך?

גילי: (מופיעה בריצה לבושה לבן) אמרתי לך שאני לא אחמיץ את הקונצרט שלך???

(היא מחבקת אותה)

גאיה: קו"ף!!!

גילי: לא עכשיו רוצי!

(גאיה יוצאת והאקורדיון בידה, גילי מחבקת את אבנר)

אבנר: ואו, איזו פצצה...

גילי: השמלה הזאת תל אביבית, אתה חושב שייתנו לי אישור כניסה.

אבנר: די... (היא מתיישבת עליו. מתחבקים) דאגתי לך. אפילו לא צלצלת.

גילי: הייתה תאונת דרכים, הגיעה ילדה עם פגיעה צווארית עבדתי סביב השעון.

אבנר: ולא היה שם טלפון...

גילי: אתה יודע איך זה בבית חולים...

אבנר: כן, לא חשוב, העיקר שהגעת...

(פאזזה קטנה מאוד)

אבנר: למה לא סיפרת על מה שעשו לגלגלים במכונית שלך?

גילי: הסתדרתי, נדב תיקן לי.

אבנר: שמעתי, גם עשיתם טיול הרצה לגלגלים... (מביטה בו) לאן נסעתם? להריח נרקיסים?

גילי: איזה נרקיסים?

אבנר: את כל הבחורות שלו הוא לוקח לשם.

גילי: מה עובר עליך??? פניתי אליו כי הוא המזכיר, למי עוד יכולתי לפנות?

אבנר: אליי...

גילי: אבל... (מסתכלת אל הרגליים)

אבנר: ברור. שמעתי גם על התקרית עם מרים...

גילי: עזוב, מאחוריי.

אבנר: אני אטפל בזה, רק נעבור את הטקס, זה לא יקרה יותר...

גילי: (נעצרת) אני לא רוצה לחיות כאן!!!

אבנר: גילי, תעשי לי טובה...

גילי: למה לא? אנחנו יכולים לבנות את החיים שלנו בכל מקום אחר.

אבנר: על מה את מדברת??? את תופסת מה את מציעה לי?

גילי: כן, לקחת את הקטנה ולעוף מכאן.

אבנר: לוותר על הכינרת, על החממות, על הבית שלי לטובת איזו מלכודת מבלוקים!!!

גילי: פגשתי אנשים מאוד מאושרים במלכודת כזאת.

אבנר: אני לא משורה, אין לי את המילים הנכונות... מבין את הקושי שלך, אבל אני לא יכול לחיות בשום מקום אחר...

גילי: אף פעם לא ניסית...

אבנר: לא צריך לנסות הכול כדי לדעת לאן אתה שייך...

גילי: גם אני שייכת!!! לרחובות, חנויות, בתי קפה, בתי קולנוע, סירנות של משטרה ומכוניות זבל. שייכת ובכל זאת אני כאן.

אבנר: ומה אני עושה במקום אחר? מתחיל מחדש??? איך? ביום הראשון שהגעת קראת לזה גן עדן...

גילי: ככה חשבתי.

אבנר: אז המשפחה לא מקבלת אותך בתשואות... (פאזזה קטנה) אם תעברי לגור כאן, הם יסתגלו, כולם: גאיה תעלה על הפסים... יפסיקו להציק לה... זה לא ילך אם תמשיכי לרוץ לתל השומר. ותתעלמי מאורח החיים שלנו...

גילי: אורח החיים שלכם מתעלם ממני.

אבנר: כי איזה אידיוט פנצ'ר? לך את המכונית?

גילי: והשאיר יונים מתות על המרפסת, ואתה משקר לבת שלך כי בחור הסוציאליסטי שלך עוד לא שמעו על גירושין!!! אתם יותר חשוכים מימי הביניים!!!

אבנר: יכול להיות, אבל את הבטחת שתעשי ניסיון...

גילי: זה נעשה בלתי נסבל.

אבנר: איך תתאקלמי, אם את לא נכנסת אתי
לחדר אוכל, למועדון, לשום מקום!!!
גילי: לא נעים להיכנס לשם.

אבנר: לי זה חשוב להיכנס אתך למקומות
האלה.

גילי: דווקא לחדר אוכל?

אבנר: כן, לשבת אתך שם זה כמו להגיד
לכולם...

גילי: מה?

אבנר: מה שאומרים להורים כשאתה מביא את
החברה שלך הביתה. תגידי, למה את אתי?
מה את מרוויחה? ביטחון כלכלי? מרגישה
שווה? חשובה? נכשלת עם גברים אחרים?
את צעירה וחתיכה, מה מדביק אותך
לקיבוצניק נכה וחשוך, בן ארבעים, בלי שום
דבר?

גילי: (שותקת)

אבנר: מה את רוצה? להיות אתי? להזדיין אתי?
לנחם אותי?

גילי: את כל השלושה.

אבנר: אז תתאמצי, זאת המשפחה שלי.

גילי: ואתה חייב להגיד למשפחה, "לקחו לי את
הרגליים, אבל יש לי חתיכה מתל אביב..."

ואם זה מסקרן אתכם, כן, אני מזיין. ואני עושה את זה הרבה יותר טוב מכם.

(פאזזה. אבנר המום)

אבנר: זה היה נמוך.

גילי: נכון... מצטערת...

אבנר: אבל די מדויק, מת שיסתכלו עליי ועלייך. שיהיה ברור שאף אחד לא יעצור אותי לחיות כמו שאני רוצה.

(היא מביטה בו, הוא מסתכל עליה)

אבנר: יש לך כוח, גילי, ראיתי אותך בתל השומר, מקימה על הרגליים אנשים שלא רצו לצאת מהמיטה חודשים, כאלה שעשו שביתת רעב אכלו מהכף שלך. זה יהיה קשה... אבל הם לא אנשים רעים, יש גם נדיבות ורוחב לב... ובלילה, אם תסתובבי במטעים, את יכולה להרגיש סקרלט אוהרה.

גילי: או קיי...

אבנר: מה?

גילי: אני אשתדל להרגיש סקרלט בשבילך, ואתה תספר לגאיה את האמת בשבילי. עוד היום.

אבנר: וגילי, (מחיך) תפסיקי לקטוף פרחים... מהגינות של החברים...

**גילי: מה יש לכם מהפרחים?! סוציאליזם, לא?
הכול של כולם.**

**קריין (סאונד): (מוזיקה: "שיכולת בשדה"
או "ים השיכולים") אני מבקש מהציבור
לשבת... אנחנו רוצים להתחיל בטקס**

תמונה 6

(גילי ואבנר עומדים ללכת ונדב מפתיע אותם)

נדב: אבנר, חכה רגע. יש בעיה בעניין של הטקס... מרים תהיה שם... וכל המשפחה...

אבנר: נו?

נדב: שניכם ביחד זאת פרובוקציה.

אבנר: איזו פרובוקציה?

נדב: אתה לא גרוש אבנר...

אבנר: נדב, תתחדד, מה אתה רוצה?

נדב: תגיד, אתה אידיוט? זה כואב... היא סבתא של הבת שלך...

אבנר: מה אתה בדיוק מבקש?

נדב: תנסו להצניע את הרומן שלכם... בינתיים...

אבנר: איך להצניע?

נדב: אל תיכנסו יחד למקומות ציבוריים.

אבנר: הילדה שלי מנגנת באקורדיון, זה עלה לכולנו בריאות וכמה שנים, אז תפסיק לבלבל את המוח... כי אני מאחר.

נדב: אתה לא תופס על מה אני מדבר?

אבנר: תופס ולא זורק זין!!!

נדב: אבנר ביקשתי ממך, תוריד פרופיל...

אבנר: (מצביע על הרגליים) לאן?

נדב: אתה עושה את זה בכוונה.

אבנר: ברור. אני אוהב אותה וחי אתה, שאני אחביא אותה מתחת לספה? ניסינו את זה. היה לה מחניק.

נדב: פרובוקציה יוצרת התנגדות.

אבנר: זה איום?

נדב: אתה מכיר את מרים, היא כבר מארגנת נגדה קואליציות.

אבנר: איזה קואליציות? אתה מוכן לדבר לאט?

נדב: ואם אני אדבר לאט, אתה תתפוס מהר? שניכם יחד בטקס, זה מנקר עיניים... היא אדם מבוגר, תן לה, זמן לעכל...

גילי: אני כאן!!! תקראו למשטרה? תעמיסו אותי על משאית יחד עם העופות?

נדב: את זרה. ואת נכנסת לנעליים של אישה אהובה ממשפחה מיוחסת... ישחטו אותך... את לא חייבת להקשיב לי, שתהיה לך שחיטה נעימה.

גילי: יש לך עצה יותר מעשית?

נדב: אמרתי. נסו להצניע... מה כל כך מסובך?
אבנר: (מתפרץ) איך??? לא ללכת לטקס שבועות??? דווקא היום? כשהילדה שלי מנגנת ומחכה שנשמע אותה!!! מי שלח אותך לצחצח מילים שאין להן כיסוי?!
קריין (סאונד): אני מזמין את ילדי הגן לפתוח את הטקס בריקוד היונים.

(מוזיקה)

גילי: בשבועות אתם פותחים את השער לכל מי שרק רוצה, כל העמק מגיע לטקס... אלפי בני אדם!!! אתם קוראים בחדר אוכל את מגילת רות... הבנת את הפואנטה... ברור שלא. (היא מרימה את הידיים בייאוש) לך לעזאזל, נדב!!! שב במזכירות החשוכה שלך, מצפצפת על הטקס שלכם!!!

(גילי נכנסת הביתה)

אבנר: גילי!!! (תופס את נדב בחולצה ומפיל אותו) תקשיב בן זונה!!! הבחורה הזאת הורידה אותי מהאלונקה כשנראיתי כמו

חתיכת בצק. היא רחצה אותי, הלבישה אותי, הכריחה אותי להזיז את האצבעות, כבר ביום הראשון.... היא תחיה אתי כאן כל עוד יתחשק לה, עם או בלי דעת הקהל!!!

נדב: אז תשמור עליה!!! נולדת כאן, שנינו ראינו מה קורה לאנשים לא רצויים...

אבנר: ראינו נדב, ראינו ילד גטו רץ כמו עכבר מסומם בין השדות וכל הילדים דולקים אחריך כמו להקת זאבים, קורעים ממך את הבגדים, מפשיטים אותך לבדוק אם חתכו לך או לא, אם אתה בכלל נימול...

נדב: סתום את הפה!!!

אבנר: למה לסתום? לבד עמדתי מול כולם, לבד שלפתי אותך בכוח מתוך הערמה, הגנתי עליך, חטפתי את המכות שלהם... נתתי לך שוקולד, ולימדתי אותך לתקוע אגרוף חזרה!!!

נדב: אני תלמיד גרוע, מצטער, לא חזק כמוך, לא יכול לעמוד יחיד מול כולם כמוך!!! אם היא חשובה לך, תן לי זמן להתארגן...

אבנר: (קוטע אותו) איך תתארגן? תלמד להגיד פעם אחת לא!!! תכונה שכדאי לך לפתח. עובדות בשטח. זה החוק היחיד במקום הזה. חזקים דופקים חלשים שותקים...

נרב: תגיד לי, יה נאד!!! מה כבר ביקשתי ממך?
את הירח?... מה ביקשתי? גילי תשרוד גם
בלי הטקס הזה!!!

אבנר: תיזהר, נרבי!!! רק דגים מתים שוחים עם
הזרם!!!

קריין (סאונד): יעלו ויבואו עובדי הלול
והרפת.

(מחיאות כפיים בסאונד ומוזיקה)

נרב: (יוצא בריצה)

אבנר: (צועק לתוך הבית) גילי, בואי, הפרחים
מהחממה שלי תכף עולים לבמה, אני רוצה
לראות אותם...

גילי: לך, אני אחכה לך בבית.

אבנר: את באה אתי.

גילי: אבנר, לך לטקס.

אבנר: אני לא הולך בלעדריך...

גילי: הילדה שלך מנגנת!!!

אבנר: אסור להיכנע, זה ציד מכשפות!!!

קריין (סאונד): קבלו את ביכורי מפעלי
התעשייה, את היבול הריחני והפורח של
חממות הפרחים... את הדייגים האמיצים
שלנו שמפליגים עם שחר אל הכינרת...

גילי: תזדרז, זה נגמר עוד 10 דקות... לך!!!
 (דוחפת את הכיסא) תגיד לה שלא הרגשתי
 טוב, אני אשמע את התזמורת ברמקול...
אבנר: אני מכיר אותם... אם רק תראי
 חולשה...

קריין (סאונד): (על רקע מוזיקה) אני מזמין
 את תזמורת חברת הילדים ללוות את ביכורי
 פרי האדמה.

גילי: צא מהאובססיה, היא צריכה אותך, לך!!!
 (הוא נוסע בכיסא וחוזר בו, חוזר אליה)

אבנר: (מושך אליו את גילי) לא הולך בלעדייך...
 לא הולך... לא הולך... לא הולך... (הם)
 מתנשקים. לא מבחינים בגאיה שנכנסת בריצה)
גאיה: נו כבר!!! למה אתם לא באים לטקס??
 (סאונד של התזמורת ומחיאות כפיים)

גאיה: זונה!!! (מטפסת במהירות בסולם על
 העץ) אני מגנה עלייך, הולכת מכות בגללך,
 ואת מסלקת את אימא שלי!!! את, בדיוק
 מה שסבתא מרים אמרה, עירונית מסריחה
 שבאה להרוס משפחות. ואתה, חוץ ממך,
 כולם מדברים על זה, אפילו בכיתה, אתם
 חושבים שלא ידעתי...

אבנר: תקשיבי ללב, לא לרכילות!!!

גאיה: לב לא מדבר!!! ואני שונאת את המשפטים המופלצים שלך. מאז שחזרת מבית חולים אתה רק מדבר...

אבנר: אני מתנצל שקשה לי לרקוד.

גאיה: אז אני לא משתחווה יותר לרגליים שלך!!! לתעלה שצלחת, לעיטור מופת שקיבלת, ואני לא יורדת מהעץ עד שאני אמות!!!

(גאיה מטפסת על העץ. הם שותקים רגע, גילי נכנסת פנימה ויוצאת ובידה תיק)

גילי: למה לא סיפרת לה... למה לא סיפרת לה? (היא נכנסת הביתה, אבנר אחריה, היא יוצאת. אבנר מסתכל עליה מבעד לרשת)

קריין (סאונד): תם טקס חג השבועות. הציבור מוזמן לגשת אל הדוכנים ולהתכבד.

נדב: (מגיע ורואה אותה במרפסת) גילי, אני מתנצל... לא הייתה לי בררה...

(דיאנה נכנסת, רואה את נדב מדבר עם גילי, נעצרת מאחורי העץ)

גילי: (שותקת)

נדב: הרסתי לכולכם את הטקס... אני באמת נורא מצטער.

גילי: (לא עונה)

נדב: (מתקרב לגילי) את רוצה שאני אקח אותך
הביתה?

גילי: הביתה?

נדב: את פוחדת לנהוג בחושך ואני...

גילי: תודה נדב, אני לא נוסעת לשום מקום.
(היא הולכת לדלת הבית, נכנסת)

נדב: אני באמת מתנצל... באמת.

מערכה שנייה

תמונה 7

גאיה על העץ.

אבנר במרפסת. נדב נכנס על אופניו של
אבנר

אבנר: (מסתכל באופניים) אה, הם אצלך?

נדב: מה?

אבנר: שיפצת יפה...החלפת טיירים...

נדב: הם שכבו פה בטל, התחילה חלודה...
שכחתי להגיד לך...

אבנר: אתה מביין שזה זמני, בקרוב אני בונה
עליהם לטור דה פרנס...

נדב: דיאנה אמרה שחיפשת אותי...

אבנר: ביקשתי שישבצו את גילי בחממות,
שלושה ימים אין תגובה, אני צריך להתחנן
שיעסיקו אותה???

נדב: זה לוקח זמן.

אבנר: אין זמן, היא התפטרה מתל השומר.

נדב: ואתה הבטחת לה את החממות...

אבנר: למה לא??? היא אוהבת פרחים.

נדב: ואני אוהב ציפורים!!!

אבנר: לא הולך בחממות, סדר לה את המרפאה.

היא אחות מצוינת.

נדב: (שותק)

אבנר: נדב, אני צריך עזרה, יש לי תחושות

ברגליים... על אחת אני אוכל גם לדרוך...

היא היחידה שהאמינה ברגליים שלי,

מהרגע הראשון בבית חולים, בניגוד לכל

הפרופסורים!!! היא באה הנה כל בוקר

ונוסעת בערב כדי לא להכאיב לגאיה... זה

לא אנושי לטרטר אותה בצורה כזאת. אם

תהיה לה עבודה, זה יקדם את המועמדות

שלה לחברות. אם המשק יקבל אותה, גאיה

תתגבר, מגיע לה צ'אנס.

נדב: ניסיתי!!! דיברתי עם ברגה, עם גרוניך,

אני מסתובב כמו פורפרה, מבית לבית,

ומדבר, צועק, מבקש, מתחנן... כדי לרצות

אותך, זה לא הולך!!!

אבנר: נדבכי, אם לא תהיה לה עבודה... קוראים לזה פרוטקציה... זה אותו ויטמין שאני נתתי לך כדי לעשות אותך מזכיר.

נדב: הייתי מסתדר גם בלי פרוטקציה.

אבנר: תגיד פולני, מתי תתבגר?? הכול פרוטקציה!!! אין פה עץ אחד שלא עשו לו פרוטקציה כדי לשתול אותו!!! תן הוראה להכניס אותה לעבודה וזה ילך!!!

אבנר: אם באמת היית רוצה...

נדב: אבנר, אמרתי לך, זה לא אישי!!!

אבנר: לא? מהיום הראשון אתה שם לי רגל, עושה עליה תחקירים, מפחיד אותה, מאיים עליה... מה הסיפור שלך, נדבכי? מה יש לך נגד גילי?

נדב: נגד גילי?

אבנר: או שאולי בעד?? "מתמרצת הורמונים". חושב שלא קלטתי אותך מסתכל עליה כבר בבית חולים כשבאת לבקר?

נדב: די נו, הפרנויות שלך מעייפות.

אבנר: ברור, גם את ריקי רצית...

נדב: הייתי בן 12.

אבנר: 18.

נדב: כן, 18... אתה לא אהבת אותה, אף פעם
לא אהבת אותה...!!!

אבנר: אז עכשיו אתה מתחשבן? עכשיו?

נדב: אתה לא צריך אותי כדי להכניס את גילי
לעבודה, אתה מתקתק על כיסא גלגלים...
מה שאני לא מצליח לעשות עם שתי
רגליים ועובדות בשטח, זאת המחלקה
שלך.

(פאזזה קטנה)

אבנר: אף פעם לא בגדנו אחד בשני.

נדב: אתה בטוח? אני אביא את זה לשיבת
מזכירות.

(יוצא על האופניים)

אבנר: (פונה לגאיה על העץ) נו גאיה, כמה זמן
עוד תשבי על העץ?

גאיה: עד שהיא תעזוב או עד שאני אמות.

אבנר: יש לי חדשות בשבילך, היא לא תעזוב
ואת לא תמותי אז תפסיקי לעשות הפגנות
זה לא יעזור לך. את רוצה להרעיב את עצמך,
שיהיה לך בתיאבון, מצדי תבני לך שם קז
למעלה.

(מרים נכנסת)

מרים: נו, אבנר, איך אתה מרגיש כשכל המשק מדבר על ילדה שיושבת על עץ ומרעיבה את עצמה?

אבנר: אני שואל את עצמי האם את הסבתא או אולי הזאב?

(אבנר נכנס הביתה ומרים ניגשת לעץ)

מרים: נו... לא נמאס לך??? גם אני לא אוהבת אותה, אבל זאת לא סיבה להפוך לציפור, להפך. שהיא תשב על העץ. בואי, יש לך גלויה מאימא. (מושיטה לה את הגלויה)

גאיה: (אינה לוקחת) איך לי אימא!!!

מרים: התחלת לדבר שטויות? נו בטח, את לא אוכלת... רדי למטה, יש לי חדשות משמחות. (מחכה שגאיה תרד מהעץ, גאיה נשארת על העץ) אם את לא יורדת למטה, אני עולה למעלה. (מתחילה לטפס בסולם)

גאיה: קודם תגידי מה משמח!!!

מרים: (יורדת מהסולם) חשבתי על כל המצב, כל עוד האישה הזאת חיה כאן יחד עם אבא שלך, אימא לא תבוא אפילו לביקור... את סובלת, אימא שלך סובלת... (משנה טון) את מוכנה לרדת מהעץ הזה??? אני לא מתכוונת לשתף בדרמות שלנו את כל הקיבוץ.

גאיה: בסדר, בסדר... (יורדת בקפיצה)

מרים: תודה רבה.

גאיה: נו תמשיכי, אני סובלת, אימא

סובלת...

מרים: החלטתי שהכי טוב יהיה לשלוח אותך

קצת לאמריקה...

גאיה: לאמריקה?

מרים: את זקוקה לאווירה אחרת.

גאיה: בחיים לא. בדיוק ביקשתי לנהל את

הדיר.

מרים: תקשיבי!!! לאימא יש עכשיו יותר זמן...

תוכלו לבלות קצת ביחד, לטייל ברחובות

יפים...

גאיה: אני לא נוסעת!!! (מחזירה לה את הגלויה

לאחר שקראה אותה)

מרים: תלכו למוזיאונים, למופעים בפארק...

גאיה: ובינתיים גילי תשתלט על הבית.

מרים: על מה אני מדברת??? את תיסעי, לאבא

יהיה קצת קשה, והוא יתפכח...

גאיה: ואם לא?

מרים: אל תתחילי עכשיו עם קלוץ קאשס!!!

הוא יתפכח, גילי תתפכח, את חושבת שזה

קל לחיות עם אדם במצבו? דיאנה תחזור

להולנדר ונרב יתפכח, את תתפכחי וכולם
יתפכחו. טוב, אין לנו זמן, אני עוד צריכה
לשכנע את המזכירות שיתנו לי אישור לקנות
לך כרטיס.

גאיה: אבל את המזכירות!!!

מרים: אז מה, זה כרטיס יקר, לנו אין, אנחנו
הרי סירבנו לקבל פיצויים מהגרמנים, יימח
שם.

גאיה: טוב טוב, בלי גרמנים עכשיו, ואם
המזכירות לא תיתן את הכסף?

מרים: אז יש לי קצת בצד.

גאיה: ואם המטוס ייפול?

מרים: ריבוננו של עולם, תגידי, מה יהיה
בסופך?

גאיה: בתוך ארון בין הברושים על הגבעה. את
אף פעם לא מדמיינת את עצמך מתה?

מרים: אני מאוד משתדלת להמעיט בעניין
הזה, ביקשת לנהל את הדיר?

גאיה: ביקשתי, הם לא רוצים אותי.

מרים: הם ירצו!!!... ישרי כבר את הגב, בואי
נסגור את העניין עם הדיר ונרד לטבריה
לסדר פספורט.

גאיה: (עוצרת לרגע) סבתא.... אם אני אסע...
לאמריקה, אבא, זה יכאב לו?

מרים: מגעגועים לא מתים, רק סובלים
קצת.

(פייד אאוט, פייד אין - מוזיקה או
המקהלה)

תמונה 8

המרפסת של אבנר
 (אבנר יוצא בהליכה על קביים, גילי הולכת
 לצדו, דיאנה ונדב מלווים משני הצדדים)
 (גאיה מסתכלת מרחוק)

גילי: (הולכת לצדו מתוחה) **אבנר, לאט!!!**
אבנר: ביום שתתקבלי לחברות אני אלך גם
 בלי קביים. (מחיך)
גילי: (מחייכת) **לאן?**
אבנר: **לאן שאת רוצה.**
 (דיאנה מביאה את הכיסא הוא מתיישב
 כולם מוחאים כפיים, פותחים שמפניה)
דיאנה: **אני ידעתי אתה מצליח ללכת...**
נדב: **אז משחקים כדורגל בשבת?**
דיאנה: **אתה אופי חזק, אולי אתה עוד חוזר
 לחממות שלך...**
נדב: **בואי, דיאנה.**

דיאנה: כל מה אתה חולמת אתה מצליחה.
 (נדב ודיאנה חוזרים לסדר את השולחן, גילי מתקרבת לגאיה)

גילי: היי, גאיה, אנחנו עושים פיקניק הולנדי לכבוד אבא שלך... טוב שבאת.

גאיה: אני עושה פיקניק ישראלי בדירה, אז טוב שהלכתי.

גילי: אה... אולי תבקשי מאיזה חבר שיחליף אותך.

גאיה: אם היו לי חברים, הייתי מבקשת...
 (אבנר מקשיב מרחוק לשיחה)

גאיה: הוא ממש הולך... כל הכבוד, עשית את זה!!!

גילי: תיגשי אליו, תגידי לו משהו...

גאיה: זהו, גמרנו, לא צריך יותר פיזיותרפיה...

גילי: למה שלא תגידי לו איזו מילה טובה...

גאיה: את יכולה לחזור לתל השומר...

גילי: התכוונתי שתיגשי אליו ותגידי משהו... זה ישמח אותו.

גאיה: לא רוצה לשמח אותו...

גילי: תגידי, מאיפה הרוע הזה?

גאיה: לא מוצא חן בעינייך?

גילי: לא.

גאיה: (צינית) תשמעי מה, תשלחי אותי ליער עם לחם ומים ותבקשי מהצייד שיהרוג אותי...

גילי: רעיון גדול, אף אחד לא מתנדב.

(פאזזה קטנה מאוד)

גילי: (מסתכלת בה) זוכרת שפעם היינו חברות...

גאיה: פעם היה פעם. אם את נשארת כאן, אני נוסעת לאמריקה... סבתא סידרה לי דרכון.

(אבנר מתקרב עם הכיסא)

אבנר: סבתא סידרה לך מה?

גאיה: אני רוצה שתעזבי, שהחיים שלי יהיו כמו פעם. כמו של כולם... אני רוצה להיות כמו כולם. את רוצה להיות גיבורה, האישה שהצילה את הנכה, להראות שאת הכי טובה, יותר מאימא שלי, מסבתא שלי, שאת מיוחדת...

אבנר: גאיה, שמענו אותך, מספיק!!!

גאיה: מה מספיק? אתה לא רואה שאף ילד לא בא אליי? אפילו על העץ שלי כבר לא מטפסים.

אבנר: שימותו הקנאים!!!

גאיה: ממה בדיוק הם ימותו?
אבנר: שיש לך חברה מקסימה כמוה.
גאיה: היא לא חברה, היא פילגש. לאף ילד אין
 פילגש בבית!!!

דיאנה: (מתפרצת) את רעה, גאיה!!! כמו
 סבתא זקנה שלך... את לא כמו כולם אף
 פעם לא כמו כולם, רק גילי אוהבת אותך
 אפילו שאת קצת קוקו, היא שומרת עלייך,
 מטפלת בך, דואגת לך, זה מזל שלך היא
 באה הנה, הכי מזל שלך, את טיפשה כמו כל
 אנשים כאן...

נדב: דיאנה!!! זה עניינך??? מה את מתערבת?
דיאנה: אני רוצה מדברת ואתה לא סותמת לי
 פה.

גאיה: במילא לא יקבלו אותה לחברות. היא
 זונה, וזונות לא מתקבלות.
 (גאיה בורחת)

דיאנה: אם ילד מדברת ככה בהולנדה, היא
 מקבלת ארבע סטירות בלחי.
נדב: דיאנה!!!

(נדב ודיאנה נכנסים לבית)
אבנר: (מתקרב אל גילי) גילי, היא לא מבינה מה
 היא אומרת...

גילי: אתה לא חייב להגן עליה בכל מחיר!
אבנר: נשבע לך, היא מצטטת אחרים.
גילי: אז מצטטת, אם אתה לא מסוגל לשים לה גבולות, לפחות תעמוד מאחוריי.
אבנר: גילי, היא ילדה. מה לעשות? להכות אותה? היא חוטפת מאחרים בריבית קצוצה.
גילי: צודק. בוא נשב לשולחן.
אבנר: גילי...
גילי: בואו נשב ונעמיד פנים כאילו כלום לא קרה.
 (מסתכל בה רגע, יוצא על הכיסא. נדב ניגש לגילי)
 (אבנר נכנס, נדב ניגש אליו ועוזר לו להגיע לשולחן. גילי נכנסת להוציא פריטים נוספים לשולחן)
נדב: בואנה, אתה ממש הולך.
אבנר: אז למה יש לך פרצוף של גבינה כחושה?
נדב: נשבע לך, כשראיתי אותך עם הקביים היו לי דמעות בעיניים, ואני אחד שבוכה רק בסרטים הודיים.

אבנר: תשמור את הדמעות להודים וסדר לגילי
עבודה. היא מטפסת על הקירות.

נדב: אני יורה לכל הכיוונים.

אבנר: יותר טוב תעבוד עם הלשון, בקרב אף
פעם לא הצטיינת.

נדב: אף פעם גם לא ניסיתי.

אבנר: הייתה אתמול ישיבת מזכירות?

(הם מתיישבים. דיאנה נכנסת ומגישה
פנקייק. שתיקה)

דיאנה: זה חבל, אתם לא אוכלים... אני במיוחד
עשיתי לכם פופרצ'ייס...

נדב: פעם אחרת, דיאנה... תודה.

דיאנה: רק טועמת... זה כמו פנקייקס שלכם
אבל קטן...

אבנר: הייתה ישיבה או לא הייתה ישיבה?
דיברתם על גילי?

נדב: (טועם)

דיאנה: נו מה?

נדב: מה?

דיאנה: מה מה? הפופרצ'ייס...?

נדב: אה, על הכיפק!!!

דיאנה: (מתעצבנת) זהו מה יש להגיד? אולי
נדבר על מצב ביטחוני... זה טוב לשיחה,

אני כבר כמעט שנה כאן ולא ראיתי שום
מלחמה...

(צוחקים)

דיאנה: (מוסיפה לו אוכל לצלחת) אחרי אתה
אוכל זה. אתה בן אדם חדש שרוצה נוסע
להולנד.

(פאוזה קטנה מאוד)

דיאנה: (לוחצת) אתה רק טועמת... לפני זה
מתקררת.

נדב: (מתפרץ) דיאנה, חאלאס!!! פופרצ'ייס
שמופרצ'ייס, לא בא לי, הבנת?

אבנר: קדימה, תשפוך!!!

(פאוזה קטנה)

נדב: היא לא מתקבלת לחברות. ולא יכולה
להמשיך לחיות כאן.

אבנר: פה אחד?

נדב: ברוב קולות.

(פאוזה קטנה)

גילי: אבל למה? אף אחד נפגש אתי... ואתה,
איפה אתה היית?

נדב: מודה באשמה. לא עליתי בשבילך על
בריקדות!!!

אבנר: תודה רבה. אני מבקש שתסדר לי פגישה עם המזכירות.

נדב: נפסלת על הסף. אין לי שליטה על רגשות או יצרים. אני שולח לכם אותות וסימנים כבר כמה חודשים. מתפתל בין כל הוועדות כמו תולעת, (מתפרץ) תמצאו קומבינה אחרת!!! היא לא חייבת לגור כאן...

גילי: מה זה קומבינה? אם לצפרדע היו כנפיים, היא לא הייתה קורעת את התחת בניתורים!!!

נדב: תברחי מכאן כל עוד את יכולה.

גילי: מה אתה אומר לי?

נדב: עוד לא נולד האדם שניצח קיבוץ!!!

(מביטה בו)

נדב: זה לא אישי. אנשים מזדהים עם מרים... מחר זה יכול לקרות גם אצלם. היא הקימה את המקום הזה, בידיים...

גילי: זה היה לפני 40 שנה...

נדב: ועומד לזכותה גם היום!!! עשר קבוצות ילדים מעליית הנוער עברו בקיבוץ הזה, בכולם, היא טיפלה... לבה. כפר ילדים היא בנתה כאן... מי יצביע נגדה... כשהיא נלחמת על הבת שלה?

גילי: נגדי!!! לא על הבת שלה. אז תעשה לי טובה, תחסוך לי את השמאלץ ותמצא משהו יותר טוב מקומבינות.

נדב: תגידי, מה את יודעת עליי?? מה את יודעת עליה?

גילי: חשבתי שאנחנו ידידים... כנראה שטעיתי.

נדב: אני הגעתי לכאן פליט, בן חמש. לא מדובר!!! בכלל!!! שבועיים... שכבתי מתחת לספה בבית של מרים... היא הייתה זוחלת ויושבת לידי שעות מתחת לספה... סופרת אתי נמלים, ככה למדתי לספור ואחר כך לדבר, היא גידלה אותי ואת ריקי כמו אחים... עכשיו רק אני נותרתי לה, אז תעשי לי טובה, צדק זה כוכב, אל תחפשי אותו כאן.

אבנר: תודה רבה לך, אני רוצה שתכנס את כולם לאספה מיוחדת, והפעם אני אדבר לבד. בלי שום דיון מקדים, אחרי שאני אגיד כל מה שיש לי, אני רוצה הצבעה גלויה, הגיע הזמן להעיף מכאן את כל המושחתים ולנקות את האורות, ואתה תארגן את האספה הזאת.

נדב: קבלה לחברות זאת הצבעה חשאית.

אבנר: אז הפעם הם יצביעו בגלוי, אני רוצה לספור את הידיים. תקבע תאריך לאספה ותראה שכל מי שיש לו ראש יהיה בעדי. ואתה, לך מכאן לפני שאני אתחיל לשנוא אותך...

(נדב קם)

נדב: בואי דיאנה. (נכנס פנימה)

דיאנה: סליחה, אני כל הזמן מתערבת... אתם צריכים הולכת מפה, פה זה מקום לא מביין אהבה, רק עבודה עבודה עבודה. אדמה זאת לא קדוש, גם חממות שלך, אפילו לא כינרת.

(דיאנה נכנסת לבית)

אבנר: (בשקט לגילי) אולי זה דפקט במוח... לא יכול לדמיין את עצמי חי בשום מקום אחר... מין שבלול כזה, ואת הילדה... אי אפשר לעקור... אני לא מאמין שהם... זאת מניפולציה... קואליציות גם אני יודע לעשות... את תראי מה ילך באספה הזאת, כולם יהיו שם, כל אלה שהדרכת אי פעם, חברה מהגדוד שלי, נציגים של משרד הביטחון, מאגף השיקום, יד ושם שם ויד, אם יהיה צריך, גם להקת הרבנות הצבאית תשיר באספה הזאת.

(אבנר יוצא עם הכיסא וגילי אחריו)

(דיאנה ונדב יוצאים מהבית למרפסת, הם בעצומה של מריבה)

נדב: (מחבק אותה) מה קרה? נעלבת שלא אכלתי... מצטער, אני על קוצים... בואי לחדר, נשבע לך, מחר אני אוכל מאה פופרצ'ייסים...

דיאנה: זה לא עניין עכשיו. אתה חבר של אבנר, הכי טוב שלך...

נדב: (מראה בתנועת יד שהם שומעים) מאמי, דברי בשקט.

דיאנה: אין שום שקט עד אתה עושה שלום לקיבוץ עם אבנר וגילי...

נדב: דיאנה, תעשי לי טובה...

דיאנה: איך לא כואב בלב שלך, איך?

נדב: כואב לי, בטח!!! לוקח אישה וזורק אותה לחצר זרה...

דיאנה: כמו מרים לא רוצה את גילי עכשיו, היא לא רוצה אתה נוסע אתי להולנד...

נדב: מי נוסע להולנד? מאיפה את מביאה לי הולנד עכשיו?

דיאנה: אנחנו מדברים על זה הרבה.

נדב: מדברים זה דבר אחד ונוסעים זה דבר אחר. בואי נזוז...

דיאנה: אבל אנחנו מדברים, נדב, על הולנדה, מדברים ש... אתה הולך שם ליוניברסיטי וגרה אתי בדרך האח.

נדב: חולמים, דיאנה, לחלום מותר. בואי לחדר, ניכנס למיטה, כשנקום תעשי לי פופרצ'ייס ונמשיך לחלום על הולנדה.

דיאנה: מרים לא נותנת לנו מתחתנים, אני שמעתי היא אומרת עליי... במכבסה... לשכב עם שיקסע לא אסור... להתחתן? זה לא מותר!!!

נדב: (צוחק) זאת בדיחה, דיאנה, סתם בדיחה... את לא הבנת.

דיאנה: (מסתכלת בו) אף אחד שם לא צוחקת.

נדב: מי יכול לצחוק במכבסה? האדים נשפכים לפרצוף, ערמות השמטעס, אין להן סוף, אז קצת מדברים שטויות, נו, את באה לחדר סוף סוף?

דיאנה: קודם אתה עושה שלום לאבנר עם...

נדב: (קוטע אותה) דיאנה. זאת ישראל!!! פה לא עושים שלום כל כך מהר!!! את באה?

דיאנה: אתה פוליטישן, נדב, כל מה יש לאבנר אתה רוצה. אפילו כיסא גלגלים שלו אתה

רוצה, אני גם רואה איך אתה מסתכלת על
גילי....

נדב: מה את מקשקשת?

דיאנה: אם אתה יכול, אתה לוקח גם אותה.
ואני יותר לא שחמט שלך, לא רוצה מגיירת,
לא רוצה קיבוץ, אני חוזרת להולנדה, ויותר
טוב אתה לא בא אתי שמה...

(יוצאת. על המסך מוקרנת מקהלת ילדים)

נדב: מה אמרת??? את מי אני לוקח??? חכי
רגע נו, כוס אוחתק, חכי!!! (יוצא אחריה)

תמונה 9

אבנר במרפסת – קורא עיתון או מתרגל את הרגליים עם משקולות

מרים: (נכנסת) אני אגש ישר לעניין, אתה לא רוצה לחיות עם ריקי, לא צריך. אבל אתה לא יכול לאסור עליה לראות את הבת שלה, גם לפרודים יש זכויות.

אבנר: מבחינת החוק, אני אפוטרופוס יחיד, את לא אוהבת את זה, אבל רק אני מקבל החלטות לגבי גאיה.

מרים: למה צריך להגיע כל כך רחוק?

אבנר: אם מזמינים פספורט מאחורי הגב וקונים כרטיס, מגיעים רחוק. מה חשבת? לחטוף אותה? הילדה כאן. אימא שלה מוזמנת לבק. בדיוק כמו שהורים פרודים עושים. לאמריקה היא לא נוסעת.

מרים: היא לא יכולה לבוא הנה.

אבנר: מי מפריע לה, חוץ ממך?

מרים: אני?

אבנר: תגידי, מרים, כמה רומנים היו לך?

מרים: אבנר, תשתוק.

אבנר: כמה פעמים התגנבת...

מרים: (קוטעת אותו) מעולם לא התגנבתי לשום מקום ותפסיק להסיט את הנושא.

אבנר: הייתי אצלך בן בית... זוכרת?

מרים: אז היית!!! זאת הייתה תקופה אחרת...

אבנר: בטח אחרת, כולם עם כולם כמו שפנים, רק לא מדברים על זה.

מרים: מה שלא היה, אני תמיד שמרתי על כבודו. אף פעם לא הלבנתי את פניו ברבים... אני מבקשת ממך לתת לגאיה לנסוע ולפגוש את אימא שלה. זה לא מוסרי.

אבנר: ומכתבי שטנה, זה מוסרי, ויונים מתות...? מקורי, מוסרי ואסתטי. מרים, תפנימי, את לא יכולה לשלוט בבני אדם. את לא קוראת את המציאות, אם לא תכירו בצרכים של האדם, המקום הזה לא יצליח לשרוד. בשבוע הבא תהיה אספה, ואם הקיבוץ הזה כולו, אבל כולו, יצביע נגד גילי, אני אעזוב. עם הילדה.

מרים: אתה תעזוב??? לאן תלך??? כאן, יש לכם את הגב שלנו... בכל מקום אחר מי

יסתכל עליך? אבנר, היא בוגדת בך, כל המשק מדבר על זה, אנחנו יודעים מאיפה היא באה, נדב הרי עשה תחקיר שלם.

אבנר: המניפולציות שלך שקופות, לצערי, אנחנו משפחה, או שנהיה תלויים אחד בשני או שנהיה תלויים אחד ליד השני... לא הכול בידיים שלך. נחכה לאספה.

(נדב נכנס מוביל אופניים)

מרים: לא תהיה אספה!!!

אבנר: בוודאי שתהיה.

מרים: מילה שלי, לא תתקיים שום אספה... והילדה תיסע לארצות הברית לראות את אימא שלה. גם אם נגיע לבית משפט העליון.

אבנר: אני מבקש ממך ללכת עכשיו. (מרים המומה, לא זזה)

נדב: איך אתה מדבר אליה?

מרים: (לנדב) אתה, כדאי שתסביר לו.

אבנר: (קורא לנדב) איפה אתה, מניאק? למה לא אמרת שיש בעיה עם האספה?

נדב: על זה רציתי לדבר אתך.

אבנר: מה קרה? כמה טיפשים הרימו ת'ראש?

נדב: כמה טיפשים...? קיבוץ שלם עושה עליך חרם.

אבנר: אז תחתוך פינות, טחון להם את הצורה, בשביל מה עשיתי אותך מזכיר?

נדב: גם על זה רציתי לדבר אתך... אבנר, זה נגמר.

אבנר: מה?

נדב: מתפטר. מודה לך שהלכת מכות בשבילי, שנתת לי שוקולד וכתבת לי את החיבורים... אף פעם לא אמרת שתדרוש ממני להחזיר את החוב כל החיים... לא יכול יותר, לחתוך פינות ולטחון אנשים בשבילך, לך חפש חייל אחר שינהל לך את המלחמה.

(נדב יוצא עם האופניים)

גילי: (יוצאת מהבית, נותנת לו את הקביים, מובילה אותו) שמעתי. תוותר על האספה הזאת.

אבנר: אין שום דרך אחרת.

גילי: תגיד, אתה עיוור? כבר חודש אף אחד לא מדבר אתך!!! בוא (הוא מתקדם עם הקביים)

אבנר: לא מבהיל אותי!

גילי: אני לא רוצה שהאוסף חקלאים הזה ייתן לי זהות. צודקת מרים, אני סתם מגלומנית... שרוצה להוכיח... בשבילך זה בית... בשבילי... סתם מקום. תוותר.

אבנר: לעולם לא.

גילי: זה כבר לא חשוב מה הם יחליטו. קדימה
אבנר (הוא מתקדם)

אבנר: אז על מה אנחנו מדברים?

גילי: לגברים ונשים יש תחליף, לילדים אין.

אבנר: גילי, את מחממת את הקנה הלא נכון,
הילדה מבולבלת, מסיתים אותה...

גילי: היא לא מבולבלת!!! יש לה אימא, וזכותה
לראות אותה. נו, תתקדם...

אבנר: מה את אומרת בעצם? איזה רעיון נשגב
צמח כך?

גילי: זאת מלחמה אבודה.

אבנר: שטויות. ילדים מתרגלים לכל מצב.

גילי: לא בחברה סגורה, ונמאס לי לשחק את
תפקיד האויב.

אבנר: (מתעצבן) את מחפשת טרמפ!!!

גילי: אני לא צריכה טרמפ!!!

אבנר: את מנסה לסגת...

גילי: ממה?

אבנר: ממני...

גילי: רציתי אותך, אף אחד לא הכריח אותי...

אבנר: את לא רוצה לחיות כאן.

גילי: אבל ניסיתי. כמה זמן אפשר לדפוק את הראש בקיר? קדימה, בוא... (הוא מתקדם)
אבנר: גילי, אנחנו ננצח, הם יצביעו בעדך... את תראי...

גילי: (קוטעת אותו) ההצבעה שלהם כבר לא מעניינת אותי... תסתכל עליי, אף פעם לא הייתי כל כך לא שמחה, לא מאושרת, אני לא נשארת עוד יום אחד במקום הזה. ואם אתה לא מבין את זה, אז אני לא יודעת מה אתה כן מבין.

אבנר: מה זאת אומרת לא נשארת? **גילי:** אני עוזבת.

(פאזזה קטנה. אבנר המום למדי)

אבנר: את מה?

גילי: (שותקת)

אבנר: את עוזבת אותי?

(הוא מתמלא זעם)

אבנר: בעצם החלטת... ואני מה? אל תוותר, תהיה אספה, הם לא יעיוזו, גדלתי כאן, אני מכיר אותם... קבינימט, גילי... אל תעזבי... אף פעם לא ביקשתי, אל תעזבי אותי...

גילי: (שותקת)

אבנר: יש לך מישהו אחר...!!!

גילי: אתה ירדת מהפסים!!!
אבנר: ברור, איך לא חשבת על זה קודם!!!
גילי: אבנר, תירגע!!!
אבנר: להירגע... איך? אני לא מריח נרקיסים,
 לא מאוד סקסי, ממה להירגע?
גילי: אתה נהנה להכאיב לעצמך?
אבנר: אני מנסה להכאיב לך. את נפגשת עם
 מישהו אחר?
גילי: תפסיק את זה!!! שמעת? תפסיק את זה
 עכשיו!!!
אבנר: מי זה? מישהו מכאן? ידיד נעורים מתל
 אביב?
 (היא זזה כדי להתרחק ממנו, הוא תופס
 אותה)
אבנר: מי זה, גילי? עם מי את?
גילי: כולם, אבנר. כולם!!! כל הקיבוץ.
אבנר: אני מעריך את הכנות שלך. את אוהבת
 אותו?
גילי: (מאבדת שליטה) מאוד.
אבנר: כמה זמן זה כבר נמשך?
גילי: מהרגע שהגעתי הנה.
אבנר: איך אתם עושים את זה? בשכיבה?

גילי: בעמידה!!!

אבנר: מה עוד הוא עושה לך שאני לא?

גילי: (מנסה להתרחק ממנו)

אבנר: תעני לי, מה הוא עושה שאני לא יכול?

גילי: אבנר, די, אני מתחננת, די!!!

אבנר: (הוא עוזב את הקב ואוחז בצווארה) למה

די? אני איש קשה, לפעמים בלתי נסבל... אז

את צריכה מישהו שיצחיק אותך... אולי זה

נדב... יש לו בדיחות קרש מהשואה!!!

גילי: אני לא ארד לרמה שלך!!!

אבנר: (הוא תופס אותה בכוח והיא נאבקת בו.

מאבק אלים) לא תרדי לרמה שלי?? לרמה

של מי את כן יורדת?

גילי: תעזוב אותי מיד!!!

אבנר: למה? דוחה אותך? מה הוא עושה שאני

לא?

גילי: תוריד ממני את הידיים שלך!!!

אבנר: (אלים) תעני לי, מה הוא עושה שאני

לא!!!

(דוחפת אותו, הוא נופל על הדשא)

גילי: שלא תעיז להרים עליי יד! שמעת? בסרט

הזה כבר הייתי. (יוצאת בחמת זעם)

(מוזיקה, אבנר זוחל אל השולחן, מצליח להרים את עצמו לאט, מתייפח על השולחן, לוקח את הקביים בכוחות אחרונים, מצליח להביא את עצמו לישיבה, ונעמד שוב בעזרת הקביים)

פייד אאוט, פייד אין, מוזיקה על רקע תמונה של העמק. אור הבוקר עולה

תמונה 10

אבנר אורז ועוזב. נדב ודיאנה עוזרים לאבנר
להוציא תיק ומזוודה החוצה. נדב מנסה
לשוחח, אבנר לא עונה לו. גאיה יושבת על
העץ

פייד אאוט, פייד אין, מוזיקה על רקע תמונה
של העמק. אור הבוקר עולה

אבנר: גאיה, רדי מהעץ אנחנו זזים תוך עשר
דקות.

נדב: איפה זה, תחנת הדלק?

דיאנה: (אבנר שותק ודיאנה עונה במקומו) בין
מצפה ערמון למעלה עקרבים.

נדב: לא נורא, גם אברהם אבינו התחיל שם,
קח את זה כמו מסע שורשים... ממשרד
הביטחון?

(אבנר שותק)

נדב: אתה רואה, לנכים יש גם יתרונות.
דיאנה: בטח, בשביל זה הוא נפצעת...
אבנר: גאיה, תארזי את החפצים שלך.
גאיה: אני לא נוסעת אתך.
אבנר: מבטיח לך שתאהבי את זה שם...
גאיה: מה אני יאהב? שהחול ישרוף לי
 ת'רגליים?

אבנר: גם לנו יהיה דיר!! לא רק עזים, נביא
 ארנבות, תרנגולות... נשתול קקטוסים,
 פרחי שמש... תהיה לנו אחוזה כמו לסקרלט
 אוהרה, ואת תהיי אחראית. בלי בית ילדים
 ובלי מטפלות.

דיאנה: (לאבנר) אני מסדרת דברים בשבילה.
 (מרים באה, מתבוננת בתכונה. לאורך כל
 המונולוג אבנר ממשיך להעביר חפצים)
מרים: מה אתה עושה, אבנר? תגיד לי, אתה
 ילד קטן?

אז אנחנו לא תמיד מסכימים אחד עם השני,
 בגלל זה שוברים את הכלים? בית לא
 עוזבים, לא אתה.

דיאנה: גם כיסא ושולחנים שמים באוטו?
אבנר: תודה, אני אטפל בזה.

מרים: אני מודה שטרפדתי לך את האספה... זה היה הכרחי, לטובתך ולטובת המשק...

נדב: מרים, את רוצה לשבת?

מרים: (מתעלמת מנדב) אנחנו לא ניתן לך ללכת, אפילו תברח לקצה העולם, לא נוותר עליך...

נדב: מרים, תשבי... (מתיישבת)

מרים: ספר לו, נדב, כמה רציתי אותו בשביל ריקי שלי, לאף גבר לא נתתי להתקרב אליה, גם לא לך...

נדב: מרים, זה כבר לא חשוב...

אבנר: (קצר רוח) גאיה, רדי מהעץ.

מרים: עזוב את הילדה, היא נוסעת לאימא שלה.

גאיה: (יורדת מהעץ)

אבנר: גאיה, תיכנסי כבר לאוטו אין לי סבלנות למלודרמות. (לוקח מאבנר את הכיסא שקיפל ומתחיל לקפל את השולחן והכיסא שנשאר, עורם את הכיסאות על השולחן המקופל)

גאיה: אני לא רוצה לנסוע אתך...

אבנר: מבטיח לך, את תאהבי את זה שם...

גאיה: מה אני יאהב? שהחול ישרוף לי את הרגליים?

אבנר: יהיה לנו דיר!! לא רק עיזים... נביא
ארנבות, תרנגולות... נשתול קקטוסים,
פרחי שמש... תהיה לנו אחוזה כמו לסקרלט
אוהרה ואת תהיי אחראית. (דיאנה יוצאת לכיוון
האוטו ובידיה שתי מזוודות) בלי בית ילדים
ובלי מטפלות.

דיאנה: (על השביל) אני מסדרת דברים בשבילה.
מרים, הכול בסדר?

(פאזזה. כולם מביטים במרים, דיאנה
מסתובבת לאט ויוצאת, נדב אחריה מוביל
רהיטים, גאיה יורדת מהעץ ורצה לשביל כדי
לעצור את אבנר מלנסוע)

אבנר: גאיה, קדימה אין לי את כל היום.

גאיה: אבא, אני לא רוצה לחיות עם גילי
בערבה. בגללה אימא ברחה ולא חוזרת,
היא חירבה לנו את כל המשפחה!!! את כל
החיים שלי!!!

אבנר: היא לא חירבה כלום, הרעילו לך את
הראש!!!

גאיה: אתה לא יכול להכריח אותי לחיות עם
אישה שאני שונאת.

אבנר: את לא שונאת. כאן לא נתנו לה לחיות,
(דיאנה יוצאת מהבית עם מזוודת האקורדיון
והכובע מטבריה והולכת אל גאיה) לשתיכן,

בערבה תסתדרו מצוין היא אוהבת אותך
ואת אותה, ואתן תסתדרו.

דיאנה: (עוצרת משמאל לגאיה, נותנת לה את
הכובע, משדלת אותה ברוך) אל תדאגי,
גאיה, גם אקורדיון נוסעת אתך בערבה...
(יוצאת)

גאיה: סבתא, תגידי לו...

(מרים קמה ומתקרבת לאבנר)

אבנר: (מסתובב אל מרים, קוטע אותה) מרים, אני
מבקש ממך!!! (מרים מסתובבת לאט ויוצאת,
נדב נכנס ולוקח את הכיסא האחרון)

נדב: אבנר, הכול מוכן. אפשר לזוז.

אבנר: כבר. (נדב יוצא. אבנר מביט אל גאיה)
קטנטונת, את כל מה שיש לי, ואני לא
מתכוון לוותר עלייך.

גאיה: אתה כן. אם גילי באה לתחנה, ועוד איך
אתה מוותר עליי...

אבנר: אני זקוק לגילי והיא זקוקה לי זה לא על
חשבונך ולא במקומך. (הם מתקרבים זה לזה)
גאיה: בטח שכן.

אבנר: יום אחד תגדלי וגם לך יהיה חבר שיאהב
אותך...

גאיה: אני לא צריכה אף אחד שיאהב אותי.

אבנר: גאיה, בבקשה... זאת נסיעה ארוכה.
גאיה: אם גילי באה לערבה, אני רוצה לנסוע
 לאימא שלי.

אבנר: זה מה שאת באמת רוצה...
גאיה: כן, באמת.

(פאוזה)

אבנר: טוב.

גאיה: מה טוב?

אבנר: אם ככה את מרגישה, אין לי שום זכות
 למנוע ממך, תיסעי לאמריקה.

גאיה: מה?

אבנר: עוד שבועים החופש הגדול. זכותך באמת
 לראות את אימא שלך, הייתי צריך להרשות
 לך מזמן. תיסעי לשבועיים-שלושה בינתיים
 אני אסדר לך חדר בצבעים שאת אוהבת,
 תבלי עם אימא תחזרי אלינו לערבה ונתחיל
 מחדש.

גאיה: אתה לא מבין שאנחנו לא נתחיל
 מחדש!?

אבנר: גאיה... (מושיט אליה ידיים)

גאיה: אם גילי באה לערבה, אני נוסעת ולא
 חוזרת אף פעם, ואתה בחיים לא תראה
 אותי יותר. שמעת? בחיים לא!!!

(היא זורקת את הכובע על הדשא ורצה
החוצה)

אבנר: (בשאגה) גאיה!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

(אבנר מתחיל ללכת, גאיה המבוגרת נכנסת
מולו, עוצרת על השביל ומביטה בו)

תמונה 11

הווה תחנת הדלק

(פייד אין ערב, תחנת הדלק נכנסת, נדב מסדר את בית הקפה, פורק מוצרים, מסדר קרטונים, גאיה המבוגרת נכנסת)

נדב: (עומד ליד הדלפק וגבו אל הקהל. קורא לחלל)
גילי!

גאיה: שלום.

נדב: שלום. (ממשיך להתעסק עם הארגזים)

גאיה: יש הצפה בשירותים.

נדב: צריכה דלק?

גאיה: לא המכונית שלי תקועה. תאונה קטנה.

נדב: את בסדר?

גאיה: כן.

נדב: (לחלל) גילי!!!

גאיה: היא כבר חוזרת. קפצה רגע הביתה להביא משהו לאכול.

נדב: חבל, אמרתי לה שאני מביא אוכל...

גאיה: מה, דוד??? כל כך השתניתי?!

נדב: דוד?... (הוא מסתובב לאחור מסתכל בה, מזהה) גאיה!!!?

(היא מהנהנת, הם צוחקים במבוכה, באים זה לקראת זה)

נדב: בקושי זיהיתי אותך...

גאיה: גם אני אותך, הבלורית - אתה יודע...
(נדב מחליק בידו על ראשו)

נדב: מתי הגעת?

גאיה: ישר ללוויה של אבא שלי, גם שם לא הכרת אותי.

נדב: היית שם?

גאיה: הייתי וראיתי אותך, מה שלומך? מה אתה עושה כאן?

נדב: (נבוך) ראית, לא? סבלות... (צוחק במבוכה)
היא לא סיפרה לך שאנחנו בונים בית קפה?...

גאיה: (מציע לה כיסא, מתיישבת ושמה את התיק משמאל לכיסא. מחזיקה את הכובע) בית קפה... בטח... לא רצית ללמוד??

נדב: עזבתי את הקיבוץ... קצת אחרי שנסעת... אז לא יצא.

גאיה: ומאז אתה כאן?

נדב: פחות או יותר. רוצה לשתות? (זורק לעברה את בקבוק המים)

גאיה: כבר שתיתי. (זורקת אליו את הבקבוק חזרה) עזבת? דווקא היית פופולרי.

נדב: חושבת? במצטבר אף פעם לא הרגשתי אֵין.

גאיה: אז כל חיך בעמק הירדן בעצם חלמת על תחנות דלק בערבה...

נדב: מתחכמת... אה? לא השתנית.

גאיה: אתה דווקא כן. לטובה.

(נדב מוציא פלפל מהארגז ומראה לה. מבקע אותו לשניים ונותן לה את החלק הקטן, אוכלים)

גאיה: היית אתנו...? בחודשים האחרונים?

נדב: הייתי כמה שיכולתי...

גאיה: הוא דיבר עליי? מה הוא אמר?

נדב: הוא מאוד התגעגע...

גאיה: אבל מה הוא אמר?

נדב: גאיה, אבנר לא היה דברן גדול... זה לא השתנה אחרי שנסעת, להפך.

גאיה: בטח אסור היה להזכיר אותי...

נדב: תעזבי, גאיה.

גאיה: שברתי אותו...

נדב: שברת? לא יודע...

גאיה: מה לא יודע...? נסעתי לשבועיים ונעלמתי לחמש עשרה שנה, אבל נחמד שאתה מגונן עליי... (גילי נכנסת ובידה סנדוויץ')

גילי: היי.

נדב: בקושי זיהיתי אותה...

גילי: יש כאן גבינה בולגרית, מלפפון ואננס.. סתם - פלפל...

נדב: הבאתי ירקות, לחם, שמן, ביצים, תסתכלי אם חסר משהו... אני חייב לחזור לאילת לפגוש את האיש של הסוככים. אם אנחנו סוגרים אתו, תוך שבועיים יש לנו בית קפה חדש. (לוקח את המפתחות מהדלפק, לוחץ את ידה של גאיה)

נדב: להתראות, אני מקווה שעוד ניפגש. בי"ת!..בבון... בננה... במבה... (מצביע כל מילה על מישהי אחרת, מגחך וניגש לגילי.

לוקח את הסנדוויץ' ופונה לגאיה) את עוד
 רעבה? (גאיה מראה את הפלפל) תודה! אני
 מת מרעב. יש הצפה בשירותים, אני אתקן
 כשאני אחזור. (נושק לה ויוצא)

גאיה: אז אתם ביחד...

גילי: הוא עוזר לי.

גאיה: סבבה, אבא ידע?

גילי: גאיה, אנחנו חברים טובים.

גאיה: מגיע לך לחיות.

גילי: תודה רבה!

גאיה: 15 שנה עם אבנר היו בטח מסע
 מפרך...

גילי: זה בהחלט לא היה קל.

גאיה: (עוקצת) מה עשית בעצם, תדלקת
 מכוניות?

גילי: נדב ואבא התעסקו עם המכוניות, אני
 ניהלתי את המזנון, את הכספים, תחנת דלק
 זה ביזנס. איך?

גאיה: הפלפל או הרגל?

גילי: הרגל.

גאיה: אותו דבר. (שמה את הפלפל על
 השולחן, קמה אוחזת בכובע ומתקרבת
 אל גילי)

גילי, ממה הוא מת?

גילי: נכים יותר פגיעים מאנשים אחרים.

גאיה: נו?...

גילי: זה התחיל עם דלקת ריאות, אחר כך כל המערכות קרסו... כשהמערכת החיסונית קורסת...

גאיה: והבת היחידה שלך בורחת...

גילי: גם... אבל אין מה לחטט בעבר, היית בת
12.

גאיה: בהתחלה, אחר כך גדלתי... (מתקרבת)
מי הביא לכאן את הכובע שלי?

גילי: אבא. (פאזזה) אני זוכרת מתי.. זה היה אחרי ניו יורק, כשנסענו במיוחד לפגוש אותך ולא הצלחנו לראות אותך אפילו פעם אחת.

גאיה: כן... ניו יורק. אני אכלתי אותה BIG TIME, נסעתי לפגוש את אימא ומצאתי אותה עם קמצן יהודי מברוקלין, לא סבלתי אותו והוא לא אותי.

גילי: אז למה לא חזרת הביתה?

גאיה: רציתי... כל יום החלטתי שמחר אני חוזרת... תמיד ברגע האחרון נכנסתי לפאניקה. אז הוא תלה את הכובע...

גילי: כן, אחר כך הוא הסתגר בתוך עצמו,
בקושי דיבר.

גאיה: בגלל זה בגדת בו?

גילי: מה?

גאיה: (חושבת) איש קשה, 15 שנה... מתי
התחיל הרומן עם נרב?

גילי: זה מציק לך...

גאיה: ממש לא. זאת אומרת, כן, קצת
מציק...

גילי: נרב תמיד היה כאן. הוא בנה את התחנה,
מבני מגורים... מצטערת לאכזב אותך, לא
בדיוק סיפור אהבה, אבל הוא תמיד היה.
(פאזזה) אם היה לך כל כך רע בניו יורק...
למה לא חזרת הביתה?

גאיה: לאן?!

גילי: אלינו לערבה... למה לא חזרת לערבה?

גאיה: לערבה? מי חיכה לי?

גילי: אבא שלך, אני, כל יום, למכתב, טלפון,
איזשהו סימן חיים...

גאיה: הוא רצה שאני אסע, הפרעתי לכם
להיות ביחד.

גילי: זה מה שאת זוכרת???

גאיה: (לא מטיחה) גילי, הוא העדיף אותך עליי...

גילי: (מסתכלת בה לא מאמינה) עם זה את מסתובבת 15 שנה?

גאיה: כן... שבגדתם בי שניכם, שאתם מסתדרים בלעדדיי... זה הרס אותי... אבל כשחזרתי, זה מה שחיכה לי בבית... (הולכת אל התיק ומוציאה ממנו מכתב)

גילי: מה זה?

גאיה: (קוראת) קטנטונת שלי, הגעגועים אלייך רק מתגברים, כל יום קשה יותר מהיום שחלף. לפעמים אני מרגיש שאני משתגע... בעיקר בגלל השאלות שאני לא מצליח לענות עליהן... מה לא ראיתי, איפה איבדתי אותך... איפה את איבדת אותנו... אבל הכי כואב לי הכעס שלך על גילי, לא הצלחתי לחבר בין שתיכן, כשקירבתי את האחת פגעתי בשנייה, אני איש מחוספס וקשה, אף פעם לא מצאתי את שביל הזהב...

גילי: מאוד מחוספס וקשה. התחנה לא הייתה כלכלית, הפריות מבחנה נכשלו... התרוששנו... את העיר הוא שנא ולקיבוץ לא רצה לחזור... החיים הפכו סיוט. אבל אהבתי אותו... ואת - מה את עשית?

גאיה: ניסיתי ללמוד - נכשלתי, לנגן לא הלך. לא יצרתי קשר עם אף אחד אז שלחו אותי לטיפול, שני פסיכולוגים, שלושה פסיכולוגים, בסוף נמאס לי אז נסעתי להולנד, עבדתי בחממה של צבעונים.

גילי: ושם הסתדרת?

גאיה: לא... אחר כך נסעתי ליפן מכרתי תמונות, למדתי שיאצו.

גילי: (רכה יותר) מה את רוצה לעשות עם עצמך? למכור את התחנה? לנסוע? לחזור לקיבוץ...?

גאיה: אין לאן לחזור, הקיבוץ כבר לא בית... אין לי שם אף אחד.

(קוראת) היום קשה לי באופן מיוחד, היום את בת 25, איך את נראית, גאיה? על מה את חושבת? מה את מרגישה, יש מישהו שחוגג אתך את יום ההולדת? בימי ההולדת שלך גילי ואני נוסעים לבקר את סבתא, גילי הכריחה אותנו להשלים. היום סבתא כיבתה 25 נרות. (מרים נכנסת, הולכת במעלה השביל שפופה וידיה בכיסים ומטפסת על עולה אל העץ) אנחנו מתפללים שתרימי טלפון... לפחות בשבילה, הקיבוץ השתנה, הפרטה, כל הזקנים משוטטים אבודים, לעבודה שלהם אין שום ערך... גם לחיים שלהם כבר

לא הרבה... סבתא מרים, כמו בסרט של פליני, מסתובבת סהרורית בלילות, לפעמים יושבת על העץ שלך...

(גילי פונה אל מדרגת הדשא בימין הבמה וגאיה הולכת אל השביל משמאל לעץ)

מרים: (על העץ שרה) "מסיבלות גורל פרוע/ מצוקות חיי יגון/ מאתמול בלתי ידוע/ ומחר ללא חזון..."

גאיה: סבתא, מה את עושה על העץ?!

מרים: מסתכלת על הכינרת.

גאיה: תרדי, סבתא, את יכולה ליפול!

מרים: תכף יפתחו את חדר האוכל.

גאיה: לא יפתחו כלום, סבתא. הורסים אותנו.

מרים: כל עוד אני יושבת על העץ - לא יהרסו!

גאיה: סבתא, את מוכרחה לאכול!

מרים: אני אוכל רק בחדר האוכל!!!

גאיה: תגידי, מה את? שמשון? את תעצרי את הדחפורים?!

מרים: על איזה שמשון את מקשקשת??? הוא מזמן נפטר...

גאיה: סבתא, זה לא יעזור לך, את תמותי מרעב!!!

מרים: גם את התחלת? אני אמרתי לאבא שלך שאסור לפתוח פתח, שזה מסוכן!!! אמרתי או לא אמרתי? הנה לך... נפש האדם, הוא אמר לי, מה חסכנו מנפש האדם, תגידי לי, מה חסכנו?

גאיה: בסדר. בסדר. אם את לא יורדת מהעץ, אני עולה!

מרים: אני לא אזוז מפה... כמו שעמדנו מול הסורים, הירדנים והמצרים... במלחמה ההיא, רבע מהנופלים היו שלנו, גאיה... רבע מהנופלים... אנחנו גידלנו אנשים טובים... הכי טובים...

גאיה: סבתא, את מפחידה אותי... תרדי מהעץ...

מרים: אין מה לפחד, כל האנשים יבואו לאכול... אני כבר שומעת את הקולות של הילדים... אסור לזוז מהעמדה...

גאיה: בבקשה, סבתא, תני לי יד ונרד למטה.

מרים: אני לא צריכה יד. (יורדת לאט מהעץ)

גאיה: אני לא יכולה להשאיר אותך ככה... אני חייבת ללכת...

מרים: אז תלכי ואחר כך תחזרי... אני אחכה לך בחדר האוכל...
(מרים יוצאת)

גאיה: היא כבר לא רלוונטית, לאף אחד.
גילי: זה הסגנון, חזקים דופקים חלשים
 שותקים... (מביטות במרים, גאיה מתקדמת
 וגילי יורדת מהפודיום אחריה)

גאיה: משפט של אבא שלי.. רגע, לא סיימתי
 לקרוא לך את המכתב.

(קוראת) "אני מסתכל על גילי מהצה, לא
 יכול לעמוד בכאב שלה... היא כותבת לך
 כל יום וכל המכתבים שלה חוזרים... היא
 אוהבת אותך גאיה, כמו את הילד שאף פעם
 לא היה לה, כמו שאת אהבת אותה, לא
 יודע מתי תחזרי ואם ניפגש, מה שלא יהיה
 אני מבקש ממך לרדת לערבה, היא מחכה
 לך..."

...שנים לקח לי לתפוס שהיינו באותו צד...

גילי: את היית זקוקה לי ואני לך...

גאיה: זה מה שהרג אותם, עשית מה שבא
 לך...

גילי: ואת שילמת את המחיר.

(פאוזת קטנה, היא מסתכלת בה)

גאיה: שתינו... בתי קפה כבר לא סטייל היום...
 צריך לבנות ספא, בוץ, מסג'ים, בית תה, זה
 עכשיו ממש אין... (גילי נכנסת לתחנה) ספא
 ימשוך אנשים, זה יכול להיות מיץ מרכז

בריאות כזה... אבן שואבת לתשושי המזרח
התיכון, את פיזיותרפיה, אני שיאצו... יודעת
שבזכותך נהייתי מרפאה...

גילי: (לוקחת את הכובע מהכיסא, מתרפקת על
הזיכרון, מניחה אותו על השולחן ומתיישבת)
לא בטוחה שיש לי כוחות.

גאיה: והילדה, אמרת שהייתה לך...

גילי: ככה הרגשתי.

גאיה: גילי, תחשבי, ספא במדבר... שתינו יחד
קטן עלינו... תני צ'אנס...

גילי: אני אחשוב על זה. (מסתכלת על הרגל
שלה) אז לפני שהעם התשוש מסתער על
מרכז הספא שלנו, תעלי על איזה טרמפ
ותיכנסי לקופת חולים...

גאיה: סבבה. אני אעשה צילום ברגל, אחר כך
אני אסע לקיבוץ לגמור שם כמה סידורים
ואחזור...

גילי: (חצי צוחקת) הפעם זה ייקח לך פחות
מ-15 שנה?

גאיה: אני אופטימית.

(שתיהן עומדות ומביטות לאופק, סאונד של
מכונית)

גילי: הנה הטרמפ שלך... (מנסה לשרוק ולא
מצליחה) כוסאמק...

גאיה: קו"ף.

גילי: קמבודיה

גאיה: קריית אתא

גילי: קרציה

גאיה: קקטוס...

- 107 -